

A photograph of a small stream flowing over rocks and fallen leaves in a forest. The water is clear and blue, with white foam from the rapids. The surrounding area is covered in brown and yellow autumn leaves. The text is overlaid on the image in a large, red, stylized font.

ЄДИНАЙМОСЯ УСІ НА ДОБРОТІ

СЕРГІЙ МИКОЛИН

**ЄДНАЙМОСЯ
УСІ
НА ДОБРОТІ**

Ми свідомі того,
що ці ідеї наші,
ці послання для всіх,
написані із нами
є для майбуття,
бо саме тоді вони
і будуть реалізовані.
З них напишуть нову
духовну книгу,
а потім стануть виправлять
і під себе лаштувать,
та в бажаннях тих,
щоб себе богами закріпить,
і знехтують усім,
то лиш тоді планета Земля
знає історії Марса,
а енергії святі
будуть шукати собі
пристанища нові
у Всесвіті великім.
с.м.

А СЛЬОЗИ НЕ ТЕЧУТЬ

Душа плаче,
а сльози не течуть;
так сильно тисне груди
вантаж років,
тих років,
які прожив
життям відчуженим...

Хто я,
і де істина свята?
Чого ж страждає
душенька моя...?

Не чув її слова,
не лелівав доброти
і був усі роки
всім єством сліпим...

Де я,
яка місія моя?
Чого ж страждає
душенька моя?

Куди іти,
кого знайти,
щоб Душу відіграти
у цьому світі?

Куди ж іти
зі скаліченою Душею...?
Вона плаче,

а сльози не течуть...

Хто допоможе?
Кому допомогти,
щоб цей світ змінити
хоч трошки, та на краще?

Для чого я живий?
Кому слова послати?
Хоча тілом і помру,
та Душа не перестане страждати.

І так блукатиме віки,
бо Духом одухотворена вона
на ці книги написані усі,
та ми жили незрячим.

Люди теж дивляться на ці слова,
та не читаються вони,
не приймаються умами,
лишаючи на моїй Душі
крапельки печалі.

Ми відчуваємо відсутність потреби,
суспільство не народило предтечі,
тому прийдеться відійти,
хоча давно не тридцять три.

Читають слова
і, дехто, просто так
поставить галочку під ними,
як прочитаними...

Дехто прочитає слова два
і злякається істини у них,
засунувши книгу
від очей подалі.

Нема, нема потрібних слів,
чи то всі, неначе, сліпі
готові у байдужості своїй
іти кагалом у прірву
для погибелі.

Нема слів,
нема потреби в них
і не відгукуються Душі,
бо висихає джерело
від дій людських паскудних,
бо дії їх
усі від вигод-користі.

Для чого я живу,
коли не здатен

хоча б декого спасти
від повсякденної суєти,
щоб Душі їх відкрити
і цим покликання своє узріти.

Кому потрібне життя таке,
коли більшість носіїв
хочуть його позбутись,
бо Душі від них
вже давно втекли.

Кому потрібне це життя,
коли, майже, всі
служать сатані,
а ми не здатні це пояснити.

Ми, ніби, і ходячі,
та такі бездушні –
Душа вже далеко,
а тіло тут...

Нема зв'язку між ними,
й до інших нема довіри...
Тому плачуча Душа
не може заплакати тілом.

Кожен день смердючий я,
кожна дія остогидла,
а Душа свята
змін і каяття чека.

Хто підпише ці слова
до того зазирне Душа
і буде мати шанс
побачити змінене майбутнє.

А шанс у доброті,
бо вона поріг
перед дверима щастя,
за якими любов одвічна.

Я не один такий...
Таких до мільйона в світі,
то спрямуймо усі сили,
щоб доброту творити ними.

Подаруймо речі,
у яких у нас нема потреби.
Подаруймо хлібину
і молока склянку
тим, хто їх чека –
і повернеться Душа.

Перевірте люди...

перевірте на собі
і ця блага дія
полетить у сторони усі.

Почнеться нове і змінене
усе життя у всьому й уся
і благоухатиме Земля,
бо на це в мене надія є.

Не читаєте, не чуєте мене,
то послухайте себе,
хоча це сорочки до тіла ближче,
та не годиться для такого діла,
коли не чуєш страждань, плачу
серед собі подібних,
то тут замерзнеш тілом,
хоч і матимеш кожух.

Аміль не є кінець,
як не було й начала,
бо хто зуміє у собі
для Душі гніздечко звить,
то знову постане життя
і плач, і радість в нім.

ДАЛІ Є
і далі буде...
Хто читає,
той іще живе
і ці слова, і інші дочитає,
і всім людям понесе,
бо вони струмок
із живодайного джерела.

ДУША - ЗЕРНО

Не чують люди
істини слів,
що доброта –
є ворота у життя.

Ми не заперечуємо любов,
та люд не має моці
пізнавати і приймати її,
не має і тієї чистоти,
щоб відкривати таїни.

Тому ми і просимо усіх:
даруймо добре слово
і хай думки будуть наповнені ними,
хай в можливостях життєвих
кожен потребуєчому подасть
із ними шмат хлібини,
чи то спільно вип'є стакан води.

Бо саме дії
і взаємини із ними
здатні творити чудо
в умах людських.

Душа – зерно Творця,
Душа - зерно в людині,
а ум і тіло
є той ґрунт придатний,
де вона росте життями.

Ум має задатки,
а тіло механізм
і тому вони спільно
вирощувати якості придатні.

Якщо хтось не може
творити доброту,
чи інші якості духовні,
то хай хоч не плодить
зла і гніву,
заздрощів й гордині,
або просто так зуміє
зупинити себе
перед діями лихими.

Кому відкриється істина ця,
то тим продовжиться життя,
бо за відкриттями
життя наповнюється ділами.

ВІД УМА ВІДІЙТИ

У п'яти випадках при житті
людина може від ума відійти.
А, так, зазвичай, майже всі
живуть умом день при дні,
у діях всіх своїх
при можливостях наявних.

*І перший з них,
коли божевільною народиться вона,
то тут завжди вантаж
родовий незакінченим є,
бо добродіянь і молитов
потребує від рідні
й роду усього.

Вона і дивиться на цей світ,
ніби, вперше зустріла
побратимів всіх,
радіючи всьому,
що бачить зір її.

Блаженна вона в діях,

бо Душа нею заволоділа
і способом таким
оберігає місію ту,
яка незакінченою лишилась.

*Коли ж людина серед життя
своїми словами, діями показує всім,
що вона від ума відійшла,
то це так Творець все єство зберіг,
щоб її ум негідний
не наплотив дій страшних.

Так, вона ще має шанс змінитись.
Так, вона вільна від проблем життя,
бо її ум не працює вже
над організацією буття.

Так, вона вільна від ума
і лиш її Душа
це тіло водить серед інших,
нагадуючи усім щодня
про помилки такі,
які із життям несумісні.

*Буває й страх ум «краде»
на проміжок невеликий.
Тоді надія вся
на Сущого свого,
що Він знайде метод-спосіб
зберегти тіло і себе
і лиш перегода дасть уму
усвідомити помилку свою,
якою все єство ввійшло в страх-стрес,
щоб все таки в цьому ланцюгу
продовжувався життєвий процес.

*Буває, що і в роки,
коли життя на схилі,
ум старих людей покида,
щоб наша Душенька змогла
молитися Отцю-Творцю-святому Духові
щомиті кожного дня.

І ось ми самі
опинилися в ситуації подібній,
та звичка все ж турбує через зір
той залишок ума
для якого ще не настала пора,
щоб відійти назавжди,
а Душа у вольності своїй
понесла життєві надбання
у нові роки життя
без гіркоти-страждань
цих нікчемних втрат.

*Та на вершину такого стану,
коли людина виходить без ума,
то це коли вона
у щасті благоговіє,
бо Душа цвіте і пахне
своїми хорошими ділами,
а ум свідомим є
і празник цей продовжує,
щоб на все життя
в пам'яті зберегти,
як орієнтир,
як мрію і надію,
як істинний слід
життя зрілого.

Не слід причисляти сюди тих,
в чиєму умі уже всеціло
керують енергії лихі,
а все єство біснуватим є.

Тому вони є буйними такі
і слова говорять страшні.
Зазвичай, люди так говорять,
що це таких диявол водить,
бо перед цим в житті
були на інших подібні,
та продавши все єство своє
всеціло на поталу сатані
в одній ситуації не простій,
то вони втрачають зв'язок
зі святимДухом,
бо такі люди діями своїми
відмовляються від опіки
енергій чистих, світлих.

Тому то ум слід навчати
батькам дітей своїх
з рочків малих,
леліяти його
в добрих справах,
щоб він в ситуаціях життєвих
свідомимв діях був,
бо це і є умова,
коли ми живемо
в щасті з ним
і, ніби, й без нього.

Щасливі такі люди,
коли свідомий ум
діє з відома Душі,
бо вона є наш путівник,
наш провідник
на все життя.

Тому і в роки зрілі,
ми маємо його навчати
і навчаючись пізнавати
всі якості духовні,
то тоді знаємо і ми
і інші люди знають,
що ми з великою Душею
на вірному путі
до джерел істини святих.

БАЧЕННЯ

Коли людина в стані щастя,
то має хорошу здатність
подумати про дні майбутні,
складаючи плани
на мріях позитивних.

Бачить себе
і оточення своє,
бачить хороші зміни
наяву і в перспективі.

Коли людина мріє,
коли загадує бажане,
то в процесі цім
часто закриває очі,
бо мрію побачити
можна лиш Душею.

І бачення таке окрилює,
і ми щасливі є,
а стан щастя в нас
енергій-сил додає.

В такому стані бачення
запускається Всесвітній механізм
і мрії виростають реальністю,
а це дає усі підстави говорить,
що мрії здійснюються.

КОХАННЯ

Перша зустріч поглядів,
перші доторки рук,
а там і поцілунки,
що розмовами-мовчанням
романтикою ростуть
у взаємини прекрасні,
які закоханістю звать.

Ось так народжуються почуття
в надіях, мріях і доброті
з відповідальності й довіри,
а тоді ці пошуки ведуть

на ті путі,
що до сердець ідуть.

Бог парує молодих,
як і всіх з почуттів,
стверджуючи ці дії,
як кохання союз.

Хоча в житті
по різному буває
і означені якості обох
всі труднощі долають.

Буває кохання замало,
щоб зупинити гнів і зло,
бо для цього треба
сама любов чиста.

А вона потребує
від кожного із нас
жертвності святої,
іще більше знань, умінь
і навичок у всьому,
і мудрості добродіянь.

Тоді це уже на віки вічні
ця якість в Душі гніздечко в'є
і кожного заведе
в той стан блаженства,
в той сад-рай,
в якому ростуть не яблука,
а плоди любові,
якими насичуються усі,
хто приймає у життя свої
молодших сестер її.

НЕ ПРОСТА ШТУКА

Кохання – не просте в житті,
бо воно ще не утвердилося в любові
і тому в ньому частими є
випробування долі.

Тут бувають недовіра,
гординя і зневага,
а то й велика зрада.
Та й вони знаходять позитив
у пошуку відносин нових.

Однак, коли з почуттів прекрасних
народжуються милі діти,
та такі дії негативні
вирастають у війну,
у ворожнечу нескінченну
і в результаті діти

в світ дорослий сиротами йдуть,
не наситившись від батьків любов'ю.

Тому такі діти
мають слабкий захист
від енергій злих
і життя ламає часто їх...

То де ділася совість
у таких батьків,
коли при живих батьках
діти світові протистоять,
лишившись сиротами самотніми.

Буває, що кохання
в любовне виростає,
та досить добре є,
коли воно у дружбу перейшло,
то там зберігається іскра та,
яка здатна запалити любові полум'я.

Добра дружба є,
коли діти теж у друзях,
коли й далі турбота про них є
і відчуття підтримки з ними.

Довіряймо Сущому завжди,
бо вона дає надію і довіру,
які не вмирають ніколи,
хоча й кохання не пломенить.

Розійшлись життя дороги,
та пізнавши смак любові
у коханні буде шукати її ввік,
бо такі знають і її шукають.

Була довіра, мрія і надія
одним одна єдина,
та іспитів на її путі багато,
тому тримаймося їх
настільки міцно,
наскільки стачить сили.

Не проста це штука,
не прості взаємини у ньому,
та все ж визнаймо за факт,
що його пізнавати кожен є мастак.

ПОМИЛКА

Часто молоді батьки
великі роблять помилки
у перевихованні своїх дітей,
бо хочуть бачити кожного із них
багатим і успішним у житті.

Тому саме на досвіді своєму
і на тій інформації суспільній,
часто міняють самі
свідомо, чи несвідомо
їх покликання в світ,
докладаючи всіх зусиль,
щоб дитину зробити
в діях і поведінці,
ніби то, кращою за себе.

Та долю не проведеш
і кожен має у житті саме те,
яка Душа в дитини є,
яку її виростили рід-рідня
в життях минулих.

Так, можна трохи
покращувати, чи погіршувати
їх життя з самого початку,
бо батьки є істинні сівачі
тих зерен поведінки
своїх дітей дома і в суспільстві.

Коли ці зерна в навчанні
будуть подібними на диктат,
на досягнення всього,
нехтуючи інтересами інших,
то тоді й батьки попадуть
в цей загальний конгломерат.

Коли ж батьки навчають
і самі діють з доброти,
мають милість-милосердя,
відповідальними є перед всім,
то такі їх діти з якостями такими
часто й заходять до своїх батьків стареньких,
несучи їм радість і любов дитячу.

Ами для повчання усім
залишаємо для міркувань
випадок такий...
Бо будьмо свідомі,
що в сім'ю, рід,
або на вулицю, чи в дім,
в школу, чи в робочий колектив
Суцільний збира людей-дітей,
які між собою є подібні.

Подібність ця
визначається багатством,
чи бідністю Душі.
Тому наші діти всі
дошкільного-шкільного віку

теж гуртуються саме так,
але часто батьки
із своїх позицій прагматичних,
зневажаючи Душі дітей
і Творця-Отця-святого Духа
в діях таких
збирають гниль
і для Душі своєї,
коли говорять дітям:
«Додому сусідського хлопчика не веді...,
а ця подруга тобі не пара...»

І таких дій багато є,
тому тоі суспільство в нас таке гниле
і таке ж керівництво на солом'яних ногах,
а ми у старості на схилі літ
не бачимо своїх дітей таких,
бо тепер дорослим дітям
соромно показувати своїх
батьківгнилих
за такі їх батьківські помилки.

А це ж результат дій батьків,
який приклеївся до дій дітей
і так ця дія не хороша
ходить у рідні
із покоління в покоління.

**То подумаймо сьогодні всі:
яке багатство,
яке срібло-злато у лапках
ми вирощуємо в своїх дітках,
здавалось би на перший погляд
в простеньких помилках.**

Прости Творець,
наш Ум і Тіло у житті,
бо моці Духа не маємо,
а тому на їх бажання зважаємо.

ДОБРЕ ТВОРИТЬСЯ У ТИШІ
Прости Творець-святий Дух,
що Душею геть охляли
і устремління вже нема
вирощувати зерна щастя.

То просто зупинімось
і якщо нічого не болить,
і проблеми не "дістають",
то ми уже є щасливі
і цим потрібно насолодитися,
хоча би,на мить...

І відкриється канал чуття,

а ми в подяках і радості
подивимося на всіх,
хто є у нашому житті.

Ось таке воно тихеньке...
наше щастя, наша доброта,
чи всі якості духовні,
які маємо ми,
як і всі нам подібні.

Добре твориться в тишині,
А лихе кричить, б'ється,
тому й ми будьмо тихі,
то й до нас щастя приб'ється.

Робімо діла добрі тихо
і, можливо, не буде соромно
колись нашим дітям за нас,
коли доживуть в роках...

ЗУПИНІМОСЯ НА МИТЬ
Зло, жорстокість і брехня;
зневіра і апатія глуха;
все нижче й нижче
люди опускаються єством.

То зупинімося на мить
і подивимося у себе...,
хто ми є по суті:
чоловік, чи скотина,
що лик Творця згубила...
Попросімо прощення у всіх,
простімо й самі скрізь
і подякуймо за те, що живі,
бо в цьому є можливість
почати себе міняти,
а в змінах мрії і надії
і поступи сміливі
на цім путі життя,
в якому й місія уся.

Єднаймося енергіями
справедливості і доброти
в словах і діях,
щоб відкрити всім
цей стан людства і планети
в цьому періоді життя,
коли людськими умами
вже керує сатана.

Докладімо всіх зусиль,
щоб побільшало тих,
хто очиститься умом і тілом,
свідомо зрозуміє місію свою –

стяжати якості духовні,
як основу можливості
жити людству і планеті.

СЛІД ЛИШИТИ

З'являємося ми у Божий світ,
щоб у житті цім
мріяти, кохати і любити
і цим хороший слід
по собі лишати...

Вся правда є в цьому,
в цих словах і сама суть,
та ми, батьки, вулиця,
школа і робота
переробляємо дітей під себе,
бо і нас батьки, діди
не вчили жити
і не розуміли місії
нашої своєї,
яка означена
у вищенаписаних словах.

Нам вожді-князі,
яких величають господом
сьогодні дали весь букет
проявленого негативу
в сучасних ідеологіях –
релігійних і партійних,
хоча все і далі звуть життям –
а це уже не життя є,
а виживання страшне
у суцільній брехні
і у постійних війнах.

Волю в нас забрали
і пороблено рабами
такого життя.
Здається, ніби, все є
та чогось по зову Душі
ми іще маємо подеколи
устремління до волі,
до гідного життя...

З'являємося ми у Божий світ
уже навченими рабами
і лиш де не де ще є індивід,
який старається вберегти істину.

ЗІРКИ

Перетинаються енергії людські,
бо в життях міняються,
щоб наша Сутність побувала
в іпостасях різних –

в чоловічих і в жіночих,
як умова духовного росту.

Тоді вони краще
вибудовують взаємини свої
і краще розуміють любов
без параграфів і умов.

А то зірки,
то листя...
під ногами шелестить,
а руки геть замерзли...

Та він не хоче говорить
оте слово сокровенне:
КОХАЮ, ЛЮБЛЮ!
І хай Дух святий благословить!

ПОЗИТИВ

Хороші спомини...
А чи сьогодні ми
у хвилину вільну
зазирнути здатні
в дитячу казку?

Ні... Ми шукаємо якусь справу,
як "відмазку",
а це ж був елексірздоров'я
для нашого життя в цю мить.

Даруймо посмішку у настрої хорошім,
то вона весь світ оббіжить,
а на сьомий день
знову до вас прилетить
і може все життя змінить.

Щастя і надію маємо,
що воноторкне
серце не одне
і усмішка щира
кожного із нас знайде.

Однак тепер маємо довіру
і ввірямо Вам, наш читач уважний,
уже як спеціалісту,
з формування цього способу життя
і цих пізнань Душілюдської,
пізнань енергетичних просторів
кожною живою істотою
у виокремленні, так і в цілому
круговороті природи
і людини в ній,
чи окремих територій,
то так і Всесвіту.

ВЕСЕЛКА

Є таке місце у нашому єстві,
є таке місце і на небі,
де різні кольори
у веселку-радістьєднаються.

І місце таке
у кожному присутнє –
воно у нашому єстві,
воно навкруги...

Часто ми бачимо самі
чорне і біле лиш
у наших результатах дій
і в тому, що є навколо.

Хоча це епізодично,
а люди бачать таке єднання
в сірих буднях свого життя
і приймають його таким,
похнюпивши буйні голови свої,
бо ум влаштовує така сірість.

Є й інше поєднання
моментів радості в житті,
ніби то, у спектрі веселки –
де є усі кольори.

То берімо пензля в руки
і творімо ці пейзажі
в собі й свого довкілля –
весь життєвий простір.

Хай то буде наяву
кожен денькрасивим,
як на писаній картині,
яка спокійно споглядає
і розмовляє з нами,
висячи на стіні,
а ми у спокої-радості
займаємося приємними ділами.

Тому є такі,
які різними кольорами
вимальовують життя свої
для себе і всіх
не для когось в чванстві,
а просто так, як стиль життя,
як та веселка в небі
на всьому кругозорі грає з нами,
а ми захопленні дійством цим
і шлемо компліменти їй,
і усмішки свої у небо,

даруючи радість у простори...

ТВОРЕЦЬ І ДУХ

Завдяки Творцю
і тим енергіям Духу
ми почали оці
творити для вас вірші.
А слів, писанню й логіки
навчали нас батьки
і усе те,
що було навкруги.

Ми сюди поклали
той зміст і мудрість ту,
яку людство збирало
кожним життямвіками.

Наповнюючи якостями святими
в тому устремлінні й довірі,
бо ми є фактично тінь,
за-в-дячуючи всьому й усім.

КОПІЯ

Людина є природи частина
зі своєрідними функціями в ній.
Людина є копія природи
в діях і поведінці своїй.

Тому люди досить часто
говорять всім,
що знають все про інших,
знають й передбачають поведінкуїх.

Тому й ми з позицій цих,
стверджуємо теж,
що, буцімто, знаємо себе,
та і інші люди є нам подібні.

Тому людина поводитьсь точно так,
як і природа у цілому
на певних проміжках просторових,
як і в розтягнутому часі.

Тому тепер
ми не скажемо вам,
що людина є вінцем
розвитку природи.

В розумінні покликання свого,
щоб жити і енергію життя творити
в цьому кругообігу енергій розмаїтих
і наших оцінках суб'єктивних,
що щось-хтось є хорошим,
а щось-хтось є плохим...

Та чогось у кожному єстві
є ця суміш енергій всіх,
хоча проявленими можуть бути
не завжди не скрізь,
виключаючи й життєвий термін.

Тобто, все те,
в чому ми стверджуємо себе,
що щось чуємо, бачимо, відчуваємо
по різному й вибірковості
у навикишньому світі,
то цим підтверджуємо теж
звичайну помилкову тезу,
бо ми бачимо ... лиш те,
що маємо в себе.

ЄДИНЕ

Важливі все ж не слова,
а докази і факти в дії,
які наповнюють їх суть і зміст
в позитиві, чи негативі.

Хоча і в рядках цих
помилка велика є,
бо енергії слова й дії
взаємозв'язані все ж,
як безперервний ланцюг
життів, смертей і мук
в цьому органічному
й неорганічному світі,
бо ми усі і вся є прояви його
в різних іпостасях водночасі,
бо досить мало таких,
хто зуміє це побачить.

Тому розділення в собі
нікчемними є і протирічать
основам круговороту
всього живого й не живого
у цім великім світі,
як єдність все ціла
у взаємодії вічній,
як єдиність неділима.

ІЛЮЗІЇ

Щоб зробити крок у майбуття,
то без ілюзій, мрій, ідей
ми все ж не зможемо
вирішувати проблем.

Бо фактично ми
і зупиненими є ними.
Тому погляд в майбуття –

почати пошуки спонука.

Дивлячись вперед і далі
внутрішніми очами,
бажаючи змін у житті,
та знань стає не завжди,
щоб їх до кінця довести.

Тому ми часто на самоті
віддаємося приємним мріям,
думками облітаючи світи,
будуючи плани у собі
і цим продовжуючи роки
у своєму щасливому житті.

Бо тільки мрійники здатні
цей світ речей і дій міняти,
зважаючи у діях на всіх,
бо добротою наповнені вони.

СТРАХ

Так сильно на людей
впливає енергія страху
з проявів маленьких,
невдомих дій, чи слів,
яких не розуміють вони.

Невідоме багатьох страшить,
хоча воно у суті і є наш ріст,
коли ми його пізнавать готові
передбачуваністю в діях.

Цей страх суспільним є,
є досвідом прижиттєвим,
бо часто нові відкриття
лежать в його основі.

Хоча окремі люди,
як і весь державний стрій,
застосовують енергії страху
для особистих вигод й користі.

Тому так страшні коди, чіпи, паспорти,
бо ними маніпулюють звичайні люди,
хоча в ідеї появилися вони
для покращення гармонії взаємин.

Благополуччя й доброта
закладені в основу
новітніх технологій,
та страх минулого
не ростить довіри
до державних керівників.

І правимипоки є такі,
бо досвід гіркий
років минулих
є прикладом страшним.

З появою механіки,
коли замість тракторів,
виготовляти стали танки;
коли замість «мирних» атомів
почали виготовляти бомби для війни...

І список цей нескінченний
в страху родовім,
який фактично є гальмом,
коли у Всесвіті є люди й НЛО,
а ми іще день при дні
для обробітку клаптика землі
шукаємо прадавнє рало.

ІНФОРМАЦІЯ

Інша форма цього(знань) і я
теж поганий слід лишає по собі,
бо у влаштованій повсякденній суєті
ми не здатні до прийняття знань,
а лиш цілодобово
сприймаємо інформації уривки,
які несуть енергії брехні, зла,
щоб мимохідь плодити відомий страх.

Хочемо ми того, чи ні,
але тепер скажемо по істині,
що саме ми своїм умом
і здатністю засвоювати інформацію,
яка нам є з користі і вигод,
або здатністю її пам'ятати,
то цим ми втрачаємо любов,
що теж є словом обумовленим
і є однією із утопій,
бо і в ній, як такий
теж нема початку й меж –
ні по сторонах,
ні по низах і верхах.

Тому проголошувана нами
якість життя в радості і доброті
є якістю рухомою,
бо пізнати один момент її
у проявах і фактах є
лиш потребою в цей час,
а перед нами постають нові,
або й старі, чи знайомі
в формах дещо змінених
в простоті, чи складнощах нових –
і знову ум в тривозі

палить роки життя тіла,
напружує єство усе,
забираючи усі сили
для якостей нових,
або шукає оправдань в собі
на свої бездії, чи дії лихі.

Все, ніби, замкнутий круг,
а людина, як та білка
в цирковому колесі,
проводить роки всі,
не бажаючи зрозуміти,
що всі люди на Землі
є одним одна родина,
як і все і вся живе
у цім Всесвіті великім.

Лиш одиниці шукають в світі
певний смисл своїх думок і дій,
вважаючи, що світ для них відкритий
і що вони мають здатність його міняти.

Так воно і є,
та ще більше інших є,
які несвідомо,
або з умислом сліпим
нищать себе і все навколо
в життєвім просторі своїм—
чи то в злобі,
чи то в байдужості й зневірі
до всього й уся,
не маючи здатності зрозуміти,
що окрема особистість
змінити світне здатна,
а тільки підлаштувати себе під нього
з найменшими втратами енергій.
Бо саме свідомі дії одних
у меншості своїй
врівноважують енергії тих,
хто живе умом суспільним.

АЗИ

Велика біда людини,
що вона вчитися не хоче.
А життя прожити гідно,
то навчатися потрібно плідно.

Фактично на сьогодні
люди в діях не свідомі
і бредуть в житті,
ніби, свині до прірви.

Бо цей стадний інстинкт
так в життя людські проник,

що вони легко сприймають
всю грязну інформацію
через мораль суспільну,
книги, ЗМІ,
повторюючи одвічні помилки,
хоча жить щасливо хочутьвсі,
та вчитися цього не бажають.

Тому вся минувшина цивілізацій
є суспільна суєта, брехня і війни...
А де ж гармонія взаємин,
де той позитивний слід,
що кожен з нас лишити міг,
та обставинами прикрившись,
і цим себе від сущого відгородившись.

А людина кожна здатна
творити обставини свої
в своїм мирку життєвім,
та не дивиться вона на свій твір,
бо по сторонах бігає їх зір.
Тому шедеврів, змін
такі невдахи нездатні
нести в себе і в мир.

Де ж наш розум,
де та місія богів?
Нема... й не буя,
бо ми «виховані» й зросли
в такій безглуздій середі,
а кругом нас заздрісники одні,
брехуни і вбивці...
А хто ж тоді ми,
коли серед них зросли?
Такі, як і вони...

Чого, чого ми
так живемо віки
і не здатні зрозуміти,
що життя на Землі
є умова і можливість
творцем бути по суті,
щоб нести й ростити
в цей прекрасний світ
спокій, гармонію й достаток?

В нас поколіннями не ростять
пошуковців, новаторів, цілителів
і суспільних правителів,
але через крок усі страшать.

Тому то таке суспільство
плодить знову боягузів,
а вони є суть брехуни

і саме з них виходять такі ж політики,
а з перших герої й вояки,
бо ні свідомий ум й таке ж життя
їх скрізь і у всьому не захистять,
а лиш вбивчий автомат,
чи очікувана брехня.

Ось такий парадокс,
ось такий перекося
всіх основ життя,
якого вже давно нема.

Є лиш виживання
і розмови про любов гнилі,
і той страх,
який в очікуванні жде
кінця світу,
чи то приходу Христа.

Тому без діями своїми,
зневірою і злом
ми й готуємо той ґрунт,
який уже є
і буде пророчим тим кінцем.

То так і добрими ділами,
милістю й справедливістю
ми маємо усі собою у собі
готувати ґрунт Христу...

Без нас, чи з нами
в світі нічого не стане,
бо за змінами такими
кожен у певний час постане
і сам на сам вчинить вибір
так званого «кінця»,
чи то гідного життя.

Кожен може назвати цей текст
як закінчений бред,
та саме одиниці
і ці знання про можливості
змінять свідомість у людині,
які будуть змінювати інших,
а далі, як у ланцюгу – усіх,
хто пізнає і прийме їх.

Бо якщо є енергії смерті скорої,
якщо є енергії в народженні миттєві,
то є і короткі строки,
щоб творити зміни широкі.

ЖИТТЯ НАВИВОРІТ

Життя є, як природи начало,

та діємо уже ми від того,
як нас навчили
і чого саміми
від інших прийняли.

Для прикладу візьмемо,
нібито, кожен сказати може,
що погано ми живемо,
бо стільки брехні, зла кругом.

А де ж вони взялись?...
Бо саме нас таких
на сьогодні і є більше
у думках, словах і діях.

Державам вигідні саме такі,
бо так налаштована і «діяльність» їх,
щоб люди гвинтиками були
бездумними і некультурними...

А чи думали ми,
що у світ приходимо усі
з можливостями однаковими
в цій відкритості і гідності дитячій.

Та світ зла й брехні
перевиховує і нас
світською мораллю і книгами...
Біблія на загал...,
все ж розуміючи,
що життя гідне лиш тоді,
коли ми маємо в ньому те,
що радості і устремління додає.

Знання основ життя,
знання основ довіри, дружби
робить світ добрішим,
а політики, герої, патріоти
і змагальницькі спеці
шиють історії нитками білими,
що вони князі
і порух пальця їх
вирішує долю незгідних...

Щось у світі робиться не так...
Це ми, простий хлопак,
запитуємо вас, ...
Хто відповідь усімдасть
і навчить щодня творити
цей прекрасний світ?
Що ми маємо змінити...?
Так, себе в усьому й скрізь!
Тоді й почнеться цей
життєстверджувальний процес.

Сучасні психологи допомагають
органам держав і політикам тупим
маніпулювати свідомістю мас,
а найкращий метод в них –
привчати пристосуватися скрізь
до загального масиву
і не пропонувати ініціатив.

Та і «перша» наука системи,
як і «перша книга виховна»
майже нас не вчать,
щоб жити в радості,
гідно і в достатках.

Вони лиш підбирають частину фактів
для сьогоднішньої пропаганди,
для змагальництва і суєти...
У чому й для чого?...
Хіба ми не сестри і брати?

То поділимося зі всіма
і не закриваймо житло на замки,
бо кожен з нас багато у житті
отримує просто так –
цю планету багату, небо голубе,
прісну воду й повітря чисте,
машини і станки,
які придумали попередники,
а ми готові сісти лиш за кермо,
не починаючи свої життя заново.

Основа нашого буття
в тих, хто тихенько
творить якості духовні,
а не історії тих,
хто кличе до боротьби,
хто цілодобово через ЗМІ
обіцянками стеле,
а самі тихенько крадуть
із джерел загальнонаціональних,
із джерел природи й Всесвіту,
не гребуючи обікрасти й тих,
хто і їм подібний,
бо іншим діяти так
по Духу й по за-кону зась.

Не всі ми полем живем,
як і не кожне надбання
у світі цім
позитив несе не усім,
та все життями ми
на планету прийшли,
щоб слід хороший

лишити по собі
якісним кухонним комбайном,
високим урожаєм ячменю,
об лаштованою оселею,
де є умови жити
і потомство своє вчити,
а праця не виснажливою була
і нам радість несла
кожен день і все життя.

Ось таке життя потрібне
нашій планеті милій,
а не доведення до криз
і не провокування війн,
як спосіб спалення життя
і наплodження суєти в умах,
щоб чоловік ввіч
не задумувався над істинним
покликанням своїм.

НЕБЕЗПЕКА

Починаймо змінювати всі, усі
свою культуру поведінки
зادля збереження життя,
зadля благополуччя з усіма,
бо в цьому потреба є велика
на теренах наших,
де все більше й більше
проявляється небезпека
процесів незворотних.

Ми свідомі того,
що ці ідеї наші,
ці послання для всіх,
написані із нами
є для майбуття,
бо саме тоді вони
і будуть реалізовані.

Та людство так боїться змін
і тому тримається так міцно
всього наявного,
і є прив'язаним до минулого свого,
бо перші спроби змін
не дають у цю мить
очікуваного результату
і тому зневірюємося зачасту
в можливостях своїх.

Хоча й зневіра вироста
зі всього оточуючого нас,
бо ми прив'язуємося до нього,
вважаючи їх власністю своєю
і очікуємо подібних дій,

які є лиш в нашому умі.

А вихід лиш в тому,
щоб шукати відповідь в собі,
почавши дослід знову,
чи розширюючи знання свої.

Бо якщо до нас прийшли думки
про можливість змін,
то ми маємо й способи знайти,
бо це і є той творчий імпульс,
бо він і є той життєвий орієнтир,
який ми долею назвали.

Тому ми несвідомі є,
коли відмовляємося від спроб
і в цьому наша слабкість,
бо ми очікували,
а не шукали новий метод,
а ми труднощів не долали...

Ми й творчого начала не мали,
бо популярності чекали,
бо грошей бажали
і цим закрили путь до змін.

Хоча зміни є лиш спроба.
Це є зов Душі,
це устремлінням є,
до якого ми доросли
і готовими є
до реальних змін,
бо для цього усе є,
а це і є той старт новий
у можливостях своїх.

Та все ж зміни у житті –
великі і зовсім малі,
за якими новизна
і свіжість перспектив
завжди зустрінуть спротив,
досить таки реальний:
аж до знищення ідей
і самих їх носіїв,
чи творящих будівників.

Бо суспільна думка
є досить глупа,
коли вона зросла
на пропаганді
тієї інформації й моралі,
яка потрібна лиш
органу держави,
а ми теж діємо

не із знань своїх,
не із того,
щоб перевірити ефективність
і гармонічну наповненість
взаємин людей між собою,
як і з природою всією.

Тому істину несуть одиниці,
тому й до розуміння потреби змін
вирастають не так багато в світі,
але саме вони творять прорив
у зміні суспільних відносин,
бо і зміни ці
є свідомими по суті,
виходячи з потреб у них
і з можливостей наявних.

Тому з цими людьми,
як і з лідерами-керівниками їх,
для людства майбутнього нема,
бо вони разом подібними є
на той асфальтний каток,
який давить природу і себе.

ЧУТИ ДУШУ

Щастя, радість – є відчуття,
відчуття якості життя,
то саме це і є стимул всім
шукати у всьому позитив.

Тому розумні шукають завжди,
бо часто вони вільні у всьому –
від релігій, від гніву, зла,
від суспільної моралі, мови,
від нацизму й комунізму,
від богів і духів, як і від сатани.

Бо вони покладаються у всьому
на себе й природу,
будучи спостережливими
постійно й скрізь,
бо саме стан такий
дає постійно знання
про негаразди і свої гальма.

Тому чути свою Душу –
є знання і вміння,
бо вона є істинним провідником
по всіх ситуаціях життя.

Коли ми чуємо її
і діємо по совісті,
то будуть істинними
наші всі путі.

СМАК ЖИТТЯ

Перша якість у людини
є милість і доброта,
які формують той магніт,
той енергетичний простір,
який притягує до нас
точно таких подібних,
чи якщо ми є слабші,
то нас тягне
сильніших пізнавать.

Так, ці якості такі
приходять у труді
і приходять, нібито, побічні,
та саме вони у нас
формують життя смак,
бо людський ум
все хоче порівнять.

ЖИТТЄВИЙ ПРОСТІР

Життєвий простір наш
був до народження нас,
а ми при житті гумкою є,
вбираючи без досвіду-знань
усе підряд
і тому кардинально змінити,
навіть те, що є навколо
зовсім не є просто.

Хоча один індивід
завжди поведінкою своєю
здатен виростити в інших
ці листя доброти
і інші якості позитиву.

Тому ми у книгах
просимо усіх,
якщо ми хочемо самі,
щоб наші дітки жили
в щасті і достатках,
то маємо творити для них
те середовище тепер,
яке і буде прекрасним ґрунтом
для вирощування обдарованих дітей,
чи таких, які уже змалку
будуть творити доброту.

Бо така суспільна дія,
як людська поведінка,
майже, повністю наживна
завдяки середовищу,
в якому ми живемо.

Навіть той, хто в життя прийшов
із задатками свідомими,
то будучи в такому ж середовищі,
він можливість більшу має
бути щедрішим при творенні життя
і добро діяльнішим водночасі.

ДІЯ ВЧИТЬ

Коли бідний наглядає за бідним,
жоден із них багатим не стане,
бо в них є лиш одні умови –
навчатися бідноти.

Та якщо вже умом дозрів,
чи доля так веде родова,
то такі починають творіння доброти
і цим виходять з енергетичного поля бідноти.

Про таких говорять часто,
що вони гостинні
і в гостині досить щедрі,
і найперші прибіжать допомогти.

Вони готові, вони і віддають
усе, усе із чистої доброти.
Нема у них вигод-користі
і вибір вони творять святий,
аби потребуючому допомогти.

Вони й двері
не закривають жебраку,
у них по причині
від їжі ламаються столи
і запримітили не раз,
що їжа поїдається уся,
бо освячена вона
добротою людей
добрих і святих.

Тому біднота матеріальна у таких
зовсім не свідчить про бідноту Душі
і тому всі радіють їх доброті,
наповнюючи радістю своєю
іще більше їх простори життєві.

Так, це ті, хто несе енергії святі
у середовище людське при житті.
Тому їм і хвала завжди
за дії повчальні для усіх.

Ось так прості дії доброти
навчають бути добрими усіх.
Тут не потрібні університети,
тут нема потреби у церквах,

бо на такі уроки доброти
життя часто посилає нас.

ЦІ СЛОВА ДЛЯ ВСІХ

*Довіра – є зі здатності відчувати тих,
хто вміє духовні якості плекати.
Довіра – це здатність передбачити,
бо до віри бачили його в дії.

*Так як людина не здатна
жити без богів,
то хай для їх втіхий оправдань
залишиться один Творець,
як то і мало бути.

*Нам шкодять не люди,
і проблеми-негаразди,
а, зазвичай, те,
що ми очікуємо завжди
запрограмованого результату в умі.

*У тих, хто помер ввечері
були плани на справи ранні,
а померший на початку дня,
мав уже розклад на день в умі
і напевне зріли мрії
на дні наступні.

Ось така, ніби, брєнність і марнота,
та саме вона дає стимул жити,
а коли ще й свідомий ум,
то кожна дія є благий тріумф.

*І зовсім нема причин
тут розсівати сум,
бо ми іще живі
і ці рядки
є свідченням цього.

*То дякуймо і тим,
хто тілеса під хрестами лишив
і дякуймо дню, який із нами,
бо ми іще живі з вами,
бо ми творити здатні...

*По красі стрічають,
по ділах проводжають,
а слід хороший по собі
кожен має залишити.

*Ми відпочиваємо усім єством,
коли дивимося на щасливих людей,
на їх красу духовну,
на їх діла творчі.

*Даваймо можливості мріяти,
даваймо можливості ними політати,
тоді людина буде окрилять
себе і всіх навколо,
бо то любов росте
і тому вона кожного несе
в стан радості буття,
наповнюючи кожну мить
реалізацією мрій.

*Налаштованість на позитив,
чи просте бдіння
дає можливість
енергію збирати,
чи знайти спосіб
вирішувати питання.

*Ті хто збирав мудрість
досвідом своїм,
то він іще тієї мудрості
в мудріших собі просив.
Бо однаковість мислення
притягує їх один до одного
і тому позитивним буде воно,
як стимуляція в пошуках прогресивного.

*Успішний той,
хто живе по своїх системах цінностей
в постійному отримванні того,
чого очікував.

*Мудрі і добрі
не опускаються до помсти,
бо розуміють вони
свою роль у конфлікті
і з цього підказки беруть,
не приймають гніву і злоби
в їх адресу, прощаючи іншим.

*Чогось без довіри-поруки
ми не можемо й до Творця ступити,
а щоб пізнати основи щастя і доброти,
то маємо це ростити у собі.

* Щасливим не будеш,
коли біля тебе нещасні.
Тож треба нам усім
осмислити Задум Творця,
зрозуміти Всевишню Істину Буття
і об'єднувати зусилля,
щоб відновити Рай на Землі,
адже Ним нам все дано
для щасливого життя!

*Переосмислення починається із дій
кожним у його житті,
бо в думці нам відкрились ті Знання,
до яких людина має крок ступити,
приймавши рішення таке
і в цьому одухотворенні святому,
шукає способів омитись,
щоб поступи легшими були,
тоді й рішення будуть правильні
і все буде в діях свідомих,
як творіння в доброті й красі,
що набирають обрисів любові.

*Людина одинакова завжди,
а міняються вподобання її,
то саме цим вона
відрізняється від звіра

*Допоки виходиш сонечко стрічати
й зіроньку вечірню проводити,
то знай, що щастя ти в житті пізнав,
але й далі бажаєш ще любити
і цю прекрасну якість іншим дарити...

*Дякуємо за дружбу
і за ці спогади також.
то хай і іншим будуть в службу
спільні дописи для обох!!!

*Є певні спогади за рік...,
а за життя то скільки їх...
І несемо часто по віках
у тих відомих всім словах
і цих, новонароджених віршах...

*Дозволь нам, Творець,
у цю прийдешню ніч
відпочити тілом,
дати волю Душі
і уму у спокої побути.

*Дякуючи публічно за добрі справи,
то цим цього навчаємо присутніх
і цим ростемо духовно самі
якщо ці дяки не заради слави.

*Даруймо хліб і до нього,
даруймо життя і радість в нім,
бо ми прийшли життями
на Землю саме задля цього.

*Даруймо й далі людям
цей світ прекрасний,

і ці світлини пейзажні,
то всі усі заживемо в щасті.

* Поки живі ми,
то згадуємо дитинства роки,
а в роки зрілі в думках наших,
силуети старості блукають,
напевне вже когось шукають...
тільки не мене...

*Вітер дме
і розмовоньки веде —
то там і сям
із деревом крислатим,
а то бува
з цим поетом мерзлякуватим.

*Щаслива та сім'я,
де теплота відносин є живою.

*Ми не хочемо війни,
а щоб у цьому до цього
умом дійти,
то почнімо у своїх діях з доброти.

*Висповідаємося восени,
а там зимою очистимо себе
і вже весною понесемо
слова чудові межі людьми
з надією у щасті веснянім
зібрати три збірки за літо.

*Ось так слова з Душі
лягають у рядки,
а пори року у роки,
то і слава Богу
бо це і є ті
життєві миті
і ми
у них живі.

Тому такі слова милі
до часу ширяться межі людьми
і мають все ж зростати у тій доброті,
за якою усі ми спрагли.

*А ми,
читаючи ці вірші,
то здається,
що їх писати
лишень щаслива
людина здатна.

* Таку себе, Україно,

не можна підлаштувати геть до всіх,
бо з такою от Душею
ми прийшли у світ(про довіру і обмани).

*Це прекрасний стан людини,
коли навчилася вона
дивитися із середини,
бо звідти дивиться Душа.

*Благодать, мов сніг
спершу падає на тих,
хто Душею чистий,
бо вони нею діляться на всіх.

*Творімо щастя самі
і навчаймо цього дітей своїх,
а не сидімо отак лукаво,
чекаючи його від Творця,
чи поступити іще гірш –
вкрасти його у собі подібних...
та такого не буває...

* Казала наша бабця,
що весна у році,
як дитина у сім'ї –
всі її цілують,
навіть в попу,
і говорять про запахи її,
про красу янгольську,
а прояви у діях
возносять до божественності.

* Не зникне в світі
ця енергія творяща,
коли вона торка хоча
б одного із землян...

*Будьмо чесними завжди
і в першу чергу, з собою,
то тоді Боги
подарують можливості і засоби.

*Хто любові не приймає,
той її і не пізнає,
а хто ділить, підглядає,
або шукає в ній вигод-користь,
той не пізнає любові зміст.

* Для чого, люди, ми
йдемо вибирати з недоуків таких
у різні ради, у депутати,
коли вони по суті є приبلудами,
а ми - ті, які продалися душами.

*Ви знаєте і досвід підказує,
коли ми чистимо себе
добрими ділами,
то можна бути у житті
прекрасними гравцями,
бо саме радість від цього
і є музикою в нашому бутті.

*Мабуть не тим ґрунтом нація є,
де істинний правитель виросте.
То будьмо справедливі у всьому,
добро тою засіваймо Україну свою,
то це і є та проста умова,
що наша держава виживе
і ми у ній...

*На все свій час,
на все своя пора –
одне у радість,
а дещо для повчання...

*Дивись вперед з надією,
назад - з вдячністю,
наверх - з молитвою,
вниз - з розумінням,
а довкола - з любов'ю.

*Не випадково, Петре, ти
опинився у члених у Ісуса,
та видно не доріс умом,
коли сказав прилюдно: Ні!

*Духовне начало
у всьому живому є,
а коли вона покидає життя,
то з рослин лишається труха,
а з дерев – дрова,
з людини – лишень тіло,
та іще й незрілий ум,
або й узагалі тлін...

* Ми говоримо повсюди й скрізь,
щовипадковостей не буває у житті.
Якщо щось не влаштовує у нім,
то це підказка нам,
що ми щось робимо не так
і потрібно змінитися.

*Коли пізнаємо радість
в людях і в собі –
то ми на вірному путі,
на якому і збираємо
скарби потомкам
і всьому роду при житті...

*Онуки- є свідченням вічності життя.
Цетака безперервність в цілому.
Онуки, це більш зрілі Душею індивіди
від наших батьків, чи бабусь і дідусів,
бо вони є продовжувачами,
носіями і подальшими збирачами
енергії родової.

*Чогось усе перемішалося у світі,
бо і ми у цьому одночасі
бажання маємо відкритися
душею-серцем нашому Творцеві,
а все ж поклони господу б'ємо
і славословіння туди ж шлемо
і від нього помочі ждемо,
а він і дає саме таку її,
якими ми по суті є самі,
хоча життя такого, як є
собі і дітям не бажаєм...

*Плекай любов у повсякденні,
то зміниться ситуація на краще.
Вивчай можливості свої,
то пізнаємо суть життя і смерті...

*Будуймо дім затишний,
щоб радість в нім росла,
щоб життя добротою зріло,
тоді ми й будемо усі
святим духом міцні,
бо цим ми любов будемо ткати,
щоб вільно і заможно
жити у своїй хаті...

*Доброго дня Вам, ...
Дякуємо Вам, Петро, чи Іван,
за вітання і побажання
уціднівесняної пори...
Дякуємо, що Ви є
і цей настрій весни
собою людям несете...

*На все воля Творця
і це залежить від зрілості Душі,
наскільки духом ми підросли
і чи маємо здатність
на краще мінятись.

А в Бога по різному може бути
і теж умови є —
чи так сильно і високо
в середовищі людським

нас підняв гординею наш ум.

*Краса, жіночність...
Всі ці якості потрібні,
бо навіть зайчик морду хорошить,
а кіт вилизує свої вуси,
та і берізка гілкою пишною
вітає кожного заздалегідь.

*Поширення цих слів,
які насущною їжею є
для наших Душ і тих умів,
які самоусвідомлювати починають суть
свого покликання сюди, на Землю.

*Є й легкі шляхи для тих,
хто чує й бачить свічу Творця,
а то не зовсім важко є
тернами іти до щастя,
бо ноша від Творця
є по силі кожному.
І то не вся вага,
яка мучить совість,
і не та вага,
що муляє плече,
а та легкота,
коли Душа життям цвіте
і всім дарунки шле.

*Біль не видно –
її відчують
і саме чуття життя
й дає заново проростати.

*Добре розуміння того,
що два брати,
є два береги
і трава на них,
і ті кущі й дерева,
які зросли на землі
є єдиним цілим,
то скажемо усім,
що і вода в ріці –
є та єдиність у єднанні
нашої енергетики Землі
і енергії Духа,
як начала в джерелі.

*Зігріє вранці слів душевних простота:
«Доброго дня вам, сестри і брати!»,
А мудрість і духовна сила в тих,
у кого в діях все твориться з доброти.

*Ось так ми спізнали сінь життя,
то приймімо як повчання,
щоб слід лишати на землі так,
як нива доброти і радості стяг.

*Де чудова природа,
то там і така її частина,
як людина –
теж хороша.

*Філософія життя
має таке наповнення
у цих слова:
«Мої мудрі слова»,
а мудрість із добродіянь вироста.

*Саме споглядання в небеса
піднімає крила в нас,
бо ми, ніби, з разом ними
і в цьому стані
радість виростає
прекрасними відчуттями.

*Бережімо Душі самі
і той їх життєвий простір,
який пізнаємо й бачимо ми
у відчуттях своїх

*Якщо є в єстві
начала духовні,
то ми діями своїми
до них будемо спрямовані.

*Зі щастям,любі друзі,
не розставайтесь сьогодні,
завтра і на роки,
а несіть його усім,
тоді відчуєте істину в собі...

* Чути радість присутності,
чути довіру,
чути матір щасливу,
чути мрію,
чути суть її благу... –
і все це можна чути Душею...

*Свобода приходить завдячуючи розумінню.
Чим більше розуміємо ми,
тим більше ми є вільними.
Воля дає нам можливість пізнавати.

* Це ЖИТТЯ - і це все,
що в людини є,

і цим сказано усе...

*Коли і де би ми
весільний кортеж побачили,
то завжди зупиняємо ходу
і говоримо назустріч чи у слід:
«В щасливу путь життєву вам, люди молоді!»

*Людину ВБИТИ – хвилинний труд,
та ДОБРОТУ творити,
то добрим і мудрим потрібно бути,
а часто цьому багатьом із нас
подеколи все життя навчатись слід.
Тому просимо усіх:
НЕ ВБИВАЙМО,
а навчаймось
жити без війни...

*Стати особливим у житті не просто,
а бути тим, хто істиною є –
то це ніби гра,
яка кожному у грі
задоволення дає.

*Щасливий той,
хто добродіяння прийняв,
хто перли мудрості пізнав,
і саме цим цілителем є
для всіх, хто навкруги живе.

*Не можна в щасті жити
серед заздроців і зла,
тому даваймо всім і вся
всі зерна любові і добра.

*Хороше нагадування
пошукати своїх друзів
з далекого дитинства –
це ж частина нашого життя.
А практика свідчить:
які це приємні зустрічі
і бесіда чомусь іде
тільки про хороше...

*Гроші дають
уму можливість
не чути душі
і докорів сумління її.

*Чого ось отак чоловіки
по особливому бачать
жіночу красу
і по сей день ніхто
секрету не знає того.

*А роздягнені ніц жінки

іще більше їх лякають.

*Ось так тихенько і красиво
зустрічаються споріднені Душі,
а потім і життя
складається із днів у вічність,
яку назвали всі ми раєм.

* Ви ніколи не пожалкуєте про те,
що промовчали, коли вас ображали...
ФАКТ, бо опісля факту
ум порадиться з Душею
і прийме мудрі дії:
чи то перегодя щось скаже,
чи промовчить, або допоможе
знайти джерело агресії такої.

*Чудовий вірш, ліричний
і запрошувальний водночасі,
щоб і ми могли на самоті поміркувати,
але ж ми не на самоті -
із нами все говорить: туман, зірки...

*Ось такі милі слова
до часу ширяться межі людьми
і мають все ж зростати у цій доброті,
за якою спрагли ми усі...

*Наша мама все співала,
теперзубів уже нема.
Неможе звук уже зродить,
а тількисльозазабринить...

*Нібизвичайні слова,
бо ж про життя,
а цейспів... -
і виростаютькрила...
...так би й полетів.

*Мила серцюрідна сторона
і кожного вона трима,
як та пуповина дитя,
то так і рідний край живе
з нами і у нас усе життя.

*Природа знає і нас навчас —
то шепотом, а то й кричить,
абопідніжкупідставляє,
абилиш ми змоглиїпочуть.

*Здоров'я в днях, наші рідні
і радостіжиттящомиті!!!

*Даруймо хліб і до нього,

даруймо життя і радість в нім,
бо ми прийшли життями
на Землю саме за цим.

*Дякуємо за слова в розмовах
про життя і смерть одвічні,
хоча кожен цього свідомий,
що батьки підуть,
а ми спогадами цими
даємо їм у путь слова подяки
і вони там їх знайдуть.

*Дійсно більшість з нас живе інертно,
розчарувавшись у собі,
а то і в мріях все чекають,
не бажаючи творити позитив
у своєму житті і собі,
бо навіть, ті,
хто надію на Бога має,
то і Він все творить
для нас і вас
нашими ж ділами
і нашими ж руками.

*Жага жити, жага любити
виводить кожного на стежки,
на яких нас ждуть
відчуття доброти.

*Ніч кругом і темнота.
Тільки хмари подеколи
відкривають свій плед,
щоб місяць освітив закоханих,
давши змогу їм
подарувати квіти
і той романс милозвучний прослухати
про любов у тій усмішці чарівній...

*Дійсно, велика потреба є в Знаннях,
щоб освітити все у наших життях.
Щоб жили ми у здоров'ї,
щоб щасливі голоси лунали,
щоб помисли у нас були творчі
і ми ні про кого поганого не казали...

*Більшість з Вас не будуть ділитися
цими знаннями з книг,
але якщо ви відчуваєте
потребу, чи вину, то поділіться.
Знати це - поділіться ..

*Робімо добрі справи тихо,
то можливо колись нашим дітям

не буде соромно за нас...

*Ми скажемо без секрету,
що хочемо завжди,
щоб увесь світ жив у доброті
і все й уся добрими були.

***Це все зерна
для нових віршів,
якщо вдасться жити,
то будемо поетику вершити.

ПОШИРЕННЯ

За поширення,
за ту спорідненість чутливу,
за чуття бажання жити кожному
у щасті і при здоров'ї,
бо саме поширення істинних знань
окрилює людей
до пошуків кращого життя,
а для цього слід вивчати
способи й шляхи,
якими слід до них іти.
Ось так велику справу ми,
Наташа, з Вами,
і творимо в радість собі
і во благо іншим.

СПОГАДИ

В роздумах тягнуться хвилини,
бо є хороші мрії в перспективі,
бо є й тривога за майбуття,
а поряд з тим у кожного є мета
і хочеться спокійного життя
в радості й достатках.

Облаштовується дім
і в садку дерева підростають,
а діти в школу йдуть –
ну що іще потрібно
для життя умиrotвореного.

Які б спогади не були,
та все ж вони
є свідченням того,
що ми живі –
і свідчим життям своїм,
що ми маємо можливість
змінити світ навколо,
а не чекати, поки нас зітруть....

По всякому буває у природі –
коли плодоносить,
коли всихають, мочать,

коли ж ті чи інші шкодять,
а буває й допомагають...

То так і в людській спільноті
і подібність така...
Хоча по суті це
нам може подобатися,
чи не подобатися,
бо при наявній доброті й любові
умиротворення знайдуть всі.

Бо любов є енергією дії
і вона уміє зрівняти може все,
а нам побачити б промінчик
щастя і добра.

СМИРЕННІСТЬ

Смиренністю можна багато досягти,
можна багато в чому підрости.
І не так обмеження тут помічні:
у їжі, чи дисципліні,
бо потреба виникає чимала,
коли від багатьох бажань
відмовлятися слід.

Тут у миру треба прийняти все
і погодитися зі всім,
бо тут є князі,
і ті, хто розносить листи,
і ті, хто закони пише,
і ті, хто слідкує
за станом смоли у котлі
в цьому нашому повсякденні,
як і бути в ньому найнижче,
то лиш тоді
узріти Бога зможемо ми,
бо Він відкриється,
як просте життя
і тут побачимо ми
свою малість,
бо саме вона
інколи можливості дає
більш уважніше
пізнавати і вивчати себе
в істинності тій,
яку закладено Творцем.

20 – 30 ГРИВЕН

Коли в піцеріїви
залишаєте 20-30 гривен...
«на чай», бо так прийнято...,
то пам'ятайте про це
коли біля базару
проходите повз бабусь

з пучком петрушки або кропу
за 3-5 гривен...,
то купіте просто так...
А далі, пройшовши по ряду,
дайте іншій жінці,
попросивши її,
щоб вона
подарувала той пучок
тим, хто з голодними очима
тут блука у пошуках їжі,
чи з тремтячою рукою
тримає купюру зіжмакану,
або корзина в неї пуста,
чи одежина вказує на бідноту...
Голодний нутро наситить,
у багатого дочка норів свій погасить,
чи син перестане пиячити;
сиротина сім'ю знайде;
а стара мати
пригорнеться з подякою
до свого сина, чи дочки.

Ось так доброта
облагороджує життя,
бо бідний пізнає любов,
а багатий милість;
злий милосердя прийме,
а гордий і гнівливий
істину у ній знайде.

Діймо з серцем чистим
і хай ланцюжок доброти
створиться на пучку цибулі.
Тоді і радість давачів
і приймачів
наповнить землю цю
тим благом,
якого усі так ждуть.

Його хочуть бідні і багаті,
хочуть добрі в навчанні,
хочуть й злі,
щоб зла позбутись –
то творімо спільно
цю прекрасну якість!
БУДЬМО БЛАГОДІЯЛЬНИМИ!

БЕСІДА

Бути мудрим у житті
не пов'язане з моральністю,
бо дії правди
вимагають сили деколи,
а буває й грубе слово
має місце у бесідах із ним.

Ми і не скажемо,
що мудрець не доброчесний,
бо це його якість головна –
не нашкодити.

Також скажемо усім,
що для нього
і це не головне,
бо це як наслідок
і він не керує цим.

Прийшли, спитали –
отримали відповідь
чи без неї пішли,
але його дії всі
є від його сушності
і від всезагальної доброти.

ОДНА РОДИНА

Всі люди на землі –
одна родина велика.
Хай навіть і сварлива,
і досить часто в ній
один одного вбиває,
але це є прояв нашого страху,
злости, гордині, зазисті ...;
як наслідок нереалізованих бажань –
щоб кимось стати,
щоб у когось щось забрати
з допомогою партійного ума,
чи наявної сили.
Просимо вас люди всіх,
давайте вчитися жити
серцем і душею
з милосердям і добротою,
починаючи зі своєї кухні,
спальні, роботи,
а не умом і політикою.

ЗУСТРІЧІ

Мудрість, людська гідність
і наші дії завжди і скрізь
мають бути однаковими до всіх,
як і до того бездумного –
щоб не плювати на землю-воду,
щоб не застосовувати слів злих-хульних,
щоб без потреби не ламати деревця,
щоб розбите скло, чи цвях
прийняти із дороги,
щоб допомогти людині,
яка похитнулася тілом,
чи морально, охлявши духом,
бо все у нашому житті
стрічається не випадково

і є для того,
щоб ми долучилися до цього.
Дякуємо Вам, усім, за послання
в поширенні такого дочасного повчання...

ЕНЕРГІЇ ЖИТТЯ

Коли ми говоримо про вбивства,
про заклики до війни,
то цим притягуємо ми
у свої життєві простори
і енергії ці лихі.

А щоб нам жити в мирі
і не животіти при війні,
то ми маємо усі
молитися добрими ділами
і засівати ці,
енергетичні простори,
бо саме це дасть плоди
спокою і гармонії
у людських взаєминах.

Енергіями кожного життя
є милість і доброта
Де дух світла і чистоти,
там нема борні,
там усе живе з любов'ю.

МІЦЬ РОДУ

Кожен індивід, чи особистість
носить у собі духовні надбання роду,
тому то ми кожним життям
маємо усвідомлювати свою роль
в стяганнях якостей духовних.

Бо саме наша доброта
і справедливості чуття
є тим стержнем родовим,
який кожного веде
по стежиночках буття.

Зло, гординя і брехня
є гальмом великим у житті,
тому з ними ми весь час у суєті,
в тих проблемах і хворобах вічних.

Духовна деградація людини
приводить у життя замітники лихі
і це є, як наслідки занепаду
людини, сім'ї, роду і природи.

Особливо небезпечна дія,
коли ми вбиваємо людину,
бо цим ми входимо

в потоки енергій негативних,
бо це завжди путь
деградації роду
і уже на віки.

То в такому роду,
або й нації в цілому,
як і всієї спільноти
на цій планеті,
кожне покоління
деградує іде життями
до самознищення.

Тому просимо усіх:
«Будьмо добрі, будьмо в бдінні
в усьому й скрізь,
щоб присутністю своєю
тут, на Землі,
думками, словами і ділами
вирощувати родову міць».

ХТО НАВЧИТЬ

Хто навчить дітей наших жить?
Мабуть, ми мали це зробити...
Щоб вони відвідували нас
з радістю і теплотою, а не прозапас.

Тепер, уже в роках, ми зрозуміли,
що свідомо цього не робили –
не вчили словом і діло було пусте,
бо ми самі не несли радості й тепла,
коли для порядку вели онуків
до прабабусі і до прадіуся,
а цей похід був ніби відмітка-галочка.

Та батьки, мабуть, чекали
подібних дій і від нас,
як і ми тепер чекаємо
від дітей своїх.

Ми не вчили,
та й тепер повчити б слід,
але чи вони почують уже нас,
чи нестимуть радість і тепло,
якого ми так ждемо...,
чи тільки відвідають для годиться
і видих зроблять дома,
сказавши тихо:
«Ніби на базар сходили...
все подивилися,
та не купили нічого...»

Бо саме так виглядали
наші відвідини батьків

у роках їх пристарілих
і ми уже теж були сиві...

Соромно тепер і сум бере,
та пробачення не попросити,
і не пригорнутися до старечого плеча,
і не потримати ще теплу руку.

Хоча саме так було,
коли ми були в роках дітей своїх –
і досвіду життєвого набирались,
і успіхами ділились,
та і розмовам не було кінця,
і часто не відмовлялися від червінця,
бо потреби все ж були...,
але й далі відчували дух єдиної сім'ї.

Чи чують вони магніт роду,
чи прийдуть вони без вигоди?
Того не знаємо ми,
та й не спитати напругу,
бо ще недовірою запахне
і можемо образити,
зруйнувавши ниточки тонкі
взаємин родових...
Не спитати тепер, як малими їх питали:
«Чи любите Ви, діти, нас, батьків старих,
чи вже виснажені в житті цім,
чи так турбот і без нас вистачає
біля діточок своїх...

Тут згадалась притча про ворона старого,
коли він на острові вирощував потомство,
а потім щороку на берег-материк
в дзьобі малечу свою носив,
кожен раз питаючи:
«Чи будеш ти, дитино,
мене до старості доглядати».
І маленьке воронення,
яке не вміло ще літати,
ворону відповідає: «Буду, тато!».

А ворон уже мудрий був
за ці триста років,
та й тривога мучила його
про свої роки старечі,
бо і далі мав навчати
ворона молодого
харчі добувати...

Тому по цих словах воронят
завжди казав: «Карррр»,
а з відкритого дзьоба немовля
в глибини морські летіло...

Та все ж одного разу
в розмові подібній
воронення сказало
на запитання старе:
«Не знаю, тату,
бо клопіт матиму
біля своїх діток
і їх доглядатиму».

Подумав ворон:
«Є совість і любов
в отрока цього,
то нею він зігріє і мене»,
продовжуючи політ
на берег-материк.

Ось така притча мудра
живе віками серед нас,
та отвіт все ж за нами –
мовчати, чи спитати,
бо ми в роках старих
на воронення безпомічне подібні.

ПОЛІТИКА

Не можна кожному із нас,
починаючи з Адамових часів
проголошувати про милість,
правду, доброту й любов,
і жити й діяти водночас,
проголошуючи у ту ж мить
«око за око» і про фашизм
в тому проголошенні
й ідеології про вибраний народ.

Це не розумним й мудрим є,
а хитрістю попахе
бо джерелом криз і війн
сьогодні ідеологія іудаїзму є
в тому ж християнстві і мусульманстві,
як і в державних устроях усіх,
де продукуються методології таємні
при можливостях фінансових
про цілеспрямоване зменшення людства
в доцільностях їх,
та не вони вирішуватимуть фактично,
хто життями й енергіями їх
продовжиться в цивілізаціях нових.

У кожного на Землі є цей шанс –
жити, творити і любити,
то плекаймо і вирощуймо духовне
повсякчас і скрізь,
починаючи кожен з себе,

то тоді будуть не страшні
і ці потуги анти людські.

СИРІТСТВО

Якщо ми спокійно
спостерігаємо таке
життя дитяче,
то і в нас старість
теж собача буде.

Допомогаймо будь чийм дітям
жити гідно і в радості
без сирітських, чи голодних сліз,
бо ми і зустріли їх,
щоб допомогти їм і собі
у цьому життєвому путі.

Навіть звірі приймають
чужих особин у свої стаї.

Ах, люди, люди.
згубилися ми в житті
в біготні за політикою
і примарним багатством...

ЗАГРОЗИ

Ми оце дивилися сім'єю
документальний фільм
про здоров'я нашої планети,
про стан нашого дому,
то загрози є великі
для всього живого і людини.

Вже відчувається на пряму
кисневий голод на Землі,
не вистачає прісної води,
знищується фатально ліс,
а задля короткочасної наживи
виснажують ґрунт...

Непередбачувано руйнується
кругообіг процесів природних...,
та найбільше страждає планета
від нерозумної людини.

Вона рухається до краху,
а ми усі мовчимо, або кричимо,
обурюємося, воюємо...,
та не бажаємо визнати
помилки своїх.

Прийшла пора зупинитися,
підійшов час людині
усвідомити небезпеку й наслідки,

щоб гуртом і з умом
планеті допомогти.

Просимо, міняймося люди у собі
і починаймо із добродіянь,
бо це дає кожному відчутти те благо,
що ми живі і можемо любити,
можемо реально їй і собі допомогти,
щоб катаклізми зупинити.

СЛОВА

Чудові слова про жіноче щастя.
Воно і є таке,
то засіваймо усі потрошку,
бо щастя так кожен жде.

Даруймо його тим,
кого підтримати захотіли
по щирості Душі,
то всесвіт віддячить завжди
і не соромімося це робити,
бо хороше слово сказати,
то треба в собі доброту мати,
а для цього й мова є,
щоб любити нас навчати
і слова з доброти говорити.

«Дякуємо Вам,
за чистий погляд
і усмішку чудову,
бо дивлячись на Вас
кожен посміхнеться
і впевненішим буде,
бо іскорку істини і щастя
в очах побачив».

І другий приклад допишемо сюди:
«Так приємно з Вами,
у спілкуванні посумувати,
бо відчувши сум, пізнаєш радість»

ІРЖА

Ми навчилися, майже, всі
так вміло маскувати
свою біль, чи негаразди;
свої лестощі й подяки...,
що багато з нас наївно
заздрять показушному щастю,
або злорадствують тихенько
цій радості у масках.

Сумно й соромно
має бути кожному,
що ми навчились такій

поведінці гнилій.

Сумно й сумно й те,
що іще лукавіше
навчаємосяцьому,
заліплюючи істинне своє
непотребом різним.

Будьмо відкритими і добрими,
то завжди енергії такі
до нас в життя прийдуть
і нас у стан щастя приведуть.

Тому знаймо всі,
щоб гармонію творити
нам потрібно себе відкрити,
бо масками такими
ми в житті фальш отримуємо,
а тоді ремствуємо самі,
що до нас радість
і достаток не прийшли.

Бо зловтішання і заздрощі –
є енергіями плохими,
але й вони у житті
вимагають «зарплати»:
здоров'ям і негараздами,
та і тим мару у житті плетуть.

Зловтішання, заздрощі –
це іржа страшна,
бо ми самі втрачаємо блиск
і на інших трусимо порошок.

Ось так люди між собою
плодять енергії погані,
втрачаючи доступ Душі
до радості в бутті.

Перевіряймо на собі
і змінюймо поведінку свою,
бо це кожному шанс
пізнавати можливості свої
у коротенькім житті цім.

НЕ ШУКАЙ

Не шукай себе по світах,
не шукай себе між людей,
бо ти був завжди
і саме таким, як є...

Погано на Душі і в житті,
то змінюватися починай на краще,
та не повторюй помилок тих самих,

як і спроб укотре,
бо зміни з доброти ідуть...

ЗАЦВІТАЙМО...

І зовсім не випадково
подеколи бачимо "чуже" щастя ми —
це нам підказка і урок,
як навчитися самим бути в щасті.

Тому часто ми вибір робимо:
злимося, чи вчимося.
Бо живемо майже всі
і, ніби, краєм ока бачимо
щасливі моменти в інших,
не знаючи того,
що ми усі
приходимо в цей світ
з потенціалом і можливостями жити,
жити і радіти життю —
бути щасливими.

Щастя всім бажаємо
на всі чотири сторони!!!
Бо щастя цвіт
життя людського.

**ЗАЦВІТАЙМО ЛЮДИ,
ТО І ПЛОДИ БУДУТЬ...**

БЕЗ НАЧАЛА І КІНЦЯ

Ми радіємо й днем,
а листя завжди є живим —
одне відпало,
а на гілці брунька знову
слідом виглядає в світ.

Це спостерігаємо ми
протягом життя усі,
та людині ж фактично
невідомо самій про себе,
своєї долі у вічності життя
і тільки свідомо можна
відчувати безначальність,
як і безконечність нашого буття.

ПОЧИНАЙМО ІЗ СЕБЕ

Ненасильництво у житті —
це відсутність гніву, гордині, зла,
а про це нам свідчить психічний стан,
бо він дає нам відчуття блага.

Хоча багато із живих
періодично думають проте,
щоб змінити оточення й себе,

та змін не буде просто через те,
що ми почнемо думати про зміни.

Ми маємо усвідомити їх
і забажати змін у собі,
змінюючи речі й дії,
пройшовши власний досвід
через можливості пізнавати їх.

Ми маємо створювати ситуації такі,
щоб бачити їх в реалізації.
Бо можна вчити по всьому світу про любов,
але любові все ж не буде просто через те,
що ми не творимо з доброти усе.

Наше ставлення до цього має бути таким,
нібито ми все це робимо не для інших, а собі,
бо вже творення, як процес
є тією позитивною енергією,
яка виростає в нас,
наповнюючи й навколишнє середовище.

Лиш тоді результат перетворень
остаточно почне впливати і на інших.
Ми вже є генератор
тих енергій позитивних
від задоволення і радості
і поширювачем цих енергій водночасі.

Процес продовжується,
бо є зримий стимул
і поширення таке
утворює ланцюжки-промінці,
які почалися від одного.

Це можливо кожному із нас
бути джерелом цих змін
і тільки вибір такий
зміцнить достатки й мир.

Ми знаємо й про те,
що методика така ж
допомагає джерелу зла, війни,
то будьмо обачними
у виборі майбуття
для нащадків наших і собі.

СКРИВЛЕНЕ ЩАСТЯ

Найбільше щастя у батьків —
це відчувати радість за дітей.
Ми їх так іноді леліємо
і часто не вміючи,
і часто не зважаємо
на потреби й можливості,

нехтуючи здоров'ямі життям.

А вони ж є основою
людського щастя
і віддаючись дітям сповна,
то часто заради їх щастя
не маємо й свого,
бо у нас його і не було.

То були лиш наші мрії,
а ми самі мали би
щасливими бути
і навчати дітей
творити щастя повсякдень.

Ось так можна увійти при житті
до не розуміння щастя в суті
і самому бути все життя нещасним,
і дітей не навчити творити благо.

ЗВ'ЯЗОК ВІКІВ

Такі чудові вірші
пишуть наші земляки,
з чудовими фіналами
у життєвих темах,
бо мудрість до нас
приходить із роками,
то хай читає молодь
і бачить пійтів цих
з пишучим пером
і з тим плечем
і головою схиленою на нього,
відчуваючи плин років,
що і вони із молодості своєї
ці якості плекали
і в єднанні з усім жили.
Ось так поети
поколіннями несуть
для всіх живих на планеті
той зв'язок віків.

ДИТЯЧИЙ СУМ

Коли одна дитина засумує,
то весь світ схвилює.
І цей сум у суєті
плодить тайфуни й біди.

Тому ми скрізь і всюди
уклінно просимо вас, люди,
робімо все з можливого,
щоб не знали суму наші діти.

Думаймо наперед
про кожну свою дію

у взаєминах із ними,
щоб не сумували діти.

Бо чогось у них не вистача –
чи то зручного сандаля,
чи то випрасуваних штанців,
чи то з голоду дитина є сумна.

Можливо сумує за батьками,
коли вони
не повертаються з війни,
чи є сиротами
при них живих.

Буває, мама бучу в хаті робить,
чи у постійному незадоволенні, злі,
або тато додому п'яним приходить,
не витримавши навантажень у житті.

То тепер скажіть із серця чистоти,
з позиції багатогої Душі,
що маємо все робити і щомиті,
щоб діти не були сумні.

А щоб вони з радості цвіли,
що у них є батьки,
що їх леліють-люблять
і розуму навчають,
навчають радість цю творити.

Бо ми відповідальними є за них,
бо ми відповідальними є перед Творцем,
щоб своїх дітей навчити
усмішку й радість у житті творити.

Коли сум у дитини,
то усміхнімося швиденько,
бо ум і серденько її
побачать це і сум минає.

СУМ У ДОРОСЛИХ

Таке буває й серед дорослих,
коли сум їх сушить
по причинах різних,
та це того не вартує.

Бо ми, як і дитина
своїм сумом і причинами його
негативно впливаємо
на саме джерело.

Впливають на оточуючих людей,
на природу й космос,
а вони неспокій відчувають

і нас дощами-сльозами заливають.

Коли сумує тато, мама,
то в дітей теж серденько болить
і не виростає радість в цьому домі,
бо їх усіх цей сум гнітить.

Часто виростає у житті сум,
коли водить у ділах наш ум,
а там суму не буває,
коли ми всі дії з Душею звиряєм.

Бо саме позитивні енергії її
дивляться, ніби янголи, з висоти
і виводять в ситуаціях усіх,
а нас торкнеться задоволений усміх.

Все виправляється добродіяльністю.
Коли це буде нашим станом,
тоді відчується полегшення
і відпустять нас старі печалі,
бо від самого себе
ніхто не втече.

Ми раді, що вже є
розуміння проблеми цієї
і є шанс у цьому житті
ростити Душу
без цього вантажу.

СУМ

Сум, смуток, засмучення людини
завжди виникає в ній
із за нереалізованих мрій,
із за того, що вона не здатна
зробити те, що задумав ум,
коли він щось побачив у інших
і це реалізувати в собі не зумів.

Бо тепер багато серед нас
потреб своїх не бачать
і у незадоволенні таким
виросшують поля гнів.

Так, природа гніву
є у собі завжди,
та ще ні одна людина в світі
не визнала цього.

Вона говорить всім,
що причина подразнення її,
що причина зла в ній є інші,
але часто енергії гніву
пригнічує людський страх,

бо людина все ж зважає,
що вона одна не здолає всіх
і тоді в депресію, сум впадає.

Отже чинником суму є
та неможливість зробити те,
що наш ум побачив в інших
і тому ми енергію цю
називаємо заздрість,
виходячи із суті й змісту
природи дій у слові цьому.

У такому стані ми частково є
подібними на вовка у природі,
який як санітар лісний
очищує хворе
й для життя непридатне.

То так і заздрість,
яка у нас збирає в себе
негатив людський,
і той, який послабше.

Ця дія несвідома
і є інстинктом у людині
для збереження енергій життя,
але для психіки вкрай шкідлива.

А цей людський гнів
з часом переростає в заздрість,
вирощуючи те знамените зло,
яким ми вкорочуємо
собі життя роки.

В такому стані ми усі
шукаємо ситуації такі,
щоб посваритись, побитись, вбити,
або онко захворіти.

Бійка, вбивство,
як чиряк суспільний –
все ж колись лопне,
та рядом новий зріє.

А при житті енергії злі,
буває, так умом розкручені,
що збирають зло навкрути
і свої сили фізичні
в бажанні суспільство покарати
за свої надумані невдачі.

Суспільства не здолати,
та коли таких багато,
то зчиняються революції, війни, кризи

і там кров гнила ллється,
або нація-нарід від брехні керівників,
у збайдужінні й відреченості своїй
зачахає в тілах мертвих.

А от онко захворювання –
є енергіями слабшимипсихічно
і ця заздрість-ненависть тихенько
в тілі і умі зріє,
знищуючи саме джерело.

Та все ж Творець
кожному дає шанс –
під час кризи ума і тіла
очистити їх в молитвах,
каяттях і прощеннях,
щоб ці заздрісники,
як носії суму-негативу,
не понесли енергії плохі
з Душами такими
в життя нащадків інших.

Бо енергія життя у нас,
в крові захворіла
і вся енергія заздроців і зла
з Душею в кров тіла увійшла.

Так буває у житті,
коли хворіють енергії родові,
або в сім'ї вони є живі
і входять в поведінку
з самого дитинства.

Діти тут не винні,
тут діє рід, родина
енергіями своїми,
та ще й гнилими.

Тому просимо усіх –
не заводьмо себе в сум,
не зваблюймо ум у заздрощах,
бо життя є святість та,
яка кожного до радості наvertsа...

Є мить у дні, є день в році,
то завжди повертаймо голови
й думки туди, де паростки радості
ми в житті у стані радості були.

А це дасть розуму і сил,
щоб кожен далі добру справу творив,
бо вона є рушієм щастя у всьому,
хоча стан здоров'я є основа,
та рушій все ж у добрих справах,

бо там де рух, то там життя в обновах.

В добру путь Вам, люди!
І не забувайте ці слова повсюди!

ГІДНІСТЬ

Ми усі, в сім'ї, на роботі,
в державі, на планеті
творимо такі енергії-насіння
з своїх думок, слів і дій,
з яких і виростають такі
наші діти, чи керівники,
якими є і ми,
бо вони і є на нас подібні.

Ми, зазвичай, говоримо на сусіда,
колегу, начальника, президента,
що той хороший, а той плохий...,
а вони фактично є
на нас у всьому подібні.

А чого ж тоді одна і та ж людина
говорить про людей різних і по різному,
коли вона по суті бачить в інших
лиш здібності свої
(інколи проявлені,
а деякі вміло замасковані).

Бо людина кожна
має у собі всі характеристики,
які притаманні середовищу її
і тому дивлячись на інших
ми і бачимо в них саме штрихи свої.

Хоча прочитавши ці слова,
можемо обурюватися, заперечувати.
Та річ у тім, що інші є
дзеркальним відображенням саме нас.

Можливо, і не проявленого в житті,
та в певних ситуаціях ми
точнісінько так діяти будемо,
як і цей персонаж,
якому ми характеристику даємо.

Ми говоримо, що єврей хитрий,
що в українця певний менталітет,
що чукча не пристосованим є
до нашого способу життя...

То скажемо усім,
що у всіх народів світу є
свої іуди і їх ідеологія фашизму...,
які ведуть свій спосіб життя,

сповідуючи цінності свої,
свої амбітні пріоритети,
де ігноруються якості духовні,
а переваги віддаються
обманам, брехні, злу,
одним словом - силі, грошам
і прагматичному уму
задля вигод і користі
у житті коротенькім цім.

Вони і мають у собі
перераховані прояви
і служать цьому богу-мамоні
з покоління в покоління,
зневажаючи стрижень родовий
і те живильне джерело,
яке і їм життя дало.

Хоча їх статут і статуси суспільні
написані ними самими
і силу беруть вони,
як і енергії існування,
як і живлення для гніву,
гордині, заздрощів, зла...
і так далі понесло...
саме в проявах подібних.

Які уже не дають
випасти з потоків таких,
як усталених традицій їх батьків,
чи тих богів, які у космосі є.

З ними ми сюди усі прийшли,
чи послані для творіння
на різних стадіях розвитку,
як біологічна маса,
яка і має у собі
те джерело живильне,
яке і вирощує інструментом-умом
в нас якості духовні.

Ми є лиш певна ланка
в кругообігу енергій всесвітніх
для вирощування якостей необхідних
кожному із нас, живих,
так і для тих,
хто зі Всесвіту керує, чи править всім.

Тому нам і кидається у вічі
та різність між усім живим,
як і між людьми,
як і ті елементи живильні,
бо і так є, що в кожній сім'ї
є свій Іванушка-дурак,

що і є умовою для ума,
який на певній стадії життів
все ж до Душі свої енергії схиля.

Тому нема у цьому світі
геть, зовсім плохих,
бо серед нас завжди
є доброти носії.

Тому ми й пишемо
повсюди й скрізь,
що всі люди на Землі
є одним одна родина.

А те, що серед нас
є і плохі іуди,
то це теж є факт,
та ще й по всьому світу.

Тому якщо ми хочемо жити
в радості і щасті,
то маємо вирощувати усі
якості духовні у собі.

Бо саме енергії такі
і дають можливість всім
жити в радості й достатках з тих потреб,
в яких виростають вільні
чесні люди, які життям своїм
Отцю-Творцю-святomu Духу гідні.

Тому починаючи із тліна,
де ледь жевріє енергія життя,
бо це й свідчить
про духовну в ньому присутність,
яка в мільйонах життів росте
до тієї особини живої,
яка уже має свідомий ум,
яку й назвати можна чоловіком.

РІВНІ І НЕРІВНИЙ

Ніхто нікому і нічого не повинен,
бо всі рівні у доступі
до духовного і до матеріального,
але взяти вміють не всі
із-за нерозуміння своєї сутності,
із-за нерозуміння своїх потреб
і тих можливостей свого ества,
тоді він свідомо приймає від життя те,
що воно йому дарує...
з подяками й благоговінням.

Хоча кожен намагається
взяти від життя те,

чого він бажає від спокус,
дивлячись на нерівний світ
і від тих наук,
які суспільство із собою несе
і до чого приводить майже всіх
виворотливий і виправдовувальний ум,
бо на Отця-Творця-святого Духа
уже ніхто уваги не зверта,
чи його духовність доросла.

Тому ізначальна рівність від Творця
в середовищі людським зовсім є нерівна,
бо ці Його творіння-діти,
маючи подобу і завдатки
так і лишаються нездатні
в протистоянні до спокус,
бо дивлячись одне на одного,
десь глибоко у думках
мріють бути богом.

ТОЙ, ХТО ПІЗНАВ

Той, хто в життях пізнав
і в своє життя за істину прийняв
джерела якостей духовних,
тому й названий духівником.

Духівник по своєму стану
не можебути церковнослужителем,
бо не можна кліру й церкві служити
і водночасвільним бути в лоні святого Духа.

Не можна в службі відростити крила,
бо їх господар постійно підрізає,
а коли живеш гідно, вільно
і пізнавши науку в радості жити,
то крила починають самі відростати
і це є можливість інших наущати.

МІСЦЕ

На лежачому камені і мох росте.
Тому сумно, що ми умами
іноді готові подорожувати,
бо наше місце проживання
віднародження найкращим є
і найсприятливішим для реалізації себе
в повному об'ємі потреб...,
бо все до нас приходить саме.

Людина можейти у мандри
не більшеніж на денний перехід.
Далекі мандри звершують ті,
хто в місії своїй
покликаний мудрість людям нести.

КВІТКА

Мабуть не в квітах справа,
бо й квіти жити хочуть,
та ще й красу свою дарують всім,
а іноді й аромат духмяний.

То може не чекати квітів у житті,
а навчитись самим жити так,
щоб квіточкою бути
і чоловіка собі такого підшукать,
щоб він в сім'ю
приносив спільну благодать...

МИ - РОДИНА

Всі люди на Землі —
одним одна родина.
Ми всіхчеможити
в доброті й достатках,
де спокій і гармонія взаємин,
матидружню, спокійну родину,
і цьогохочуть люди всі,
то визнаймо сам факт,
що в цьому ми подібні.

Запрошуємовчитисядоброти,
і нею пізнаватирадістьжиття,
пізнаватилюбов, як джерелобуття,
боце путь до сприйняття кожного на Землі,
як свого брата, чи сестри...

ЩАСЛИВОГО ДНЯ

Щаливого дня всім,
кого зустрінемо у нім,
щасливого дня й тому,
хтошукаєдопомогу.

Щасливого дня й тому,
хтоскривдив брата, чи сестру,
людину старшу, чи дитя
бо не пізнаввініщещастя.

Щасливого дня й тому,
хтопригорнув сироту.
Щасливого дня й тому,
хтолеліє ниву золоту.

Щасливого дня тому,
кому життявідкилоочівперше.
Щасливого дня тому,
хтонавчивсярозрізняти
зло і доброту.

Щасливого дня тому,
хто відчув себе чоловіком
у цій повсякденній суєті,
пізнавши істину святу.

МОЖЛИВОСТІ

Коли ми вже є мудрим є
із досвіду свого,
то, відповідно, енергією цією
наповнюємо і простір життєвий.

Діями такими ми
змінюємо свідомість свою
і вже діємо усвідомлено.
Тобто одна людина може
змінюватисвіт, хоч і мінімальний.

Тому, пишучи ці книги,
ми і розглядаємо можливості
кожного - жити усвідомлено,
стягаючи якості духовні.

МІСІЯ БУТТЯ

Ми, навіть, якісь, ніби, хворі,
бо короткозорість побачити не дає –
чи читають люди нашу прозу й вірші,
чи вони зовсім нікудишні,
чи поетики в них нема,
чи відсутні суть і зміст у них,
а нам їх все таки правити ніколи...

А так хочеться всім єством,
щоб читали, щоб поширювали ці Знання,
які одного часу сформувалися
рядками у книжки, як місія буття.

ЗУПИНКА

Закривши двері в минуле,
хоча воно і досвідом є,
чи відмовившись від реалізації мрій
тепер і тут, бо те що має бути - буде
то ми вийдемо на зупинці «Життя щасливе».

Так воно і є,
бо, живучи минулим,
живучи майбутнім,
ми абсолютно не бачимо життя
і всього того прекрасного,
що нам принесла Душа
з життів минулих
і те від чого вона нас
уберігає в наших мріях.

ПРОСТО

Починаймо вчитися розуміти,
що в нашому житті
великою доброю справою є
добрі взаємини з близькими людьми —
це ті з якими ми проживаємо поряд,
зустрічаємо по дорозі в садочок,
в школу, на роботу, під час прогулянок.

Знаймо, що зустрічі такі
не є випадковими у нашому житті.
Вони наповнюють наше життя,
а ми наповнюємо їх життя.

Ми фактично перебуваємо
в однакових енергетичних потоках.
Ми разом і є той життєвий простір
в якому ми зростаємо духовно
в образі людини, чи піщини.

Людина є тільки частина Природи
і, маючи ум, свідомість,
то розуміти маємо,
що нам іще в Природі
слід повчитись жити.
Бо в житті випадкових речей,
ситуацій, зустрічей не є...

Можливо, вони є спеціально
організовані нашим умом,
то цим ми відходимо єством
від цілісності своєї.

А ті, які спонтанні і дивні,
то це можливий іспит нам
святим Духом,
чи як покарання,
або є подарунком долі.
Така собі істина проста.

ЕНЕРГІЯ ДУМОК

Наші думки теж є
своєрідною енергією,
які вже при зародженні
починають поширюватися
і, маючи можливість, реалізуються.

Ці можливості виростають
із потреб наших
і духовного розвитку єства,
хоча сам стан часто є
джерелом виникнення думок.

То так і від розвитку ума
і наше бачення красивого

на фоні всезагального
не випадково повертаються
на конкретний об'єкт чи дію.

Ми ж бачимо багато чого,
але увагу нашу на якусь мить
привертає та чи інша річ,
та чи інша дія.

Саме так відбувається,
коли ми в стані сприйняття,
то ми чутливими є
і нами милостиво
управляють енергіїдуховні.

Думки, як і слова
є певною енергією,
яка проявляється тим,
що вони по своєму змісту
мають чималу схожість:
візуальну, хімічну, біологічну,
як у видимому прояві,
то так і в пізнавальному вивченні.

Дія є прояв предметів і подій
і є тим змістом енергій певних
в часі і просторі саме тоді,
коли ми перебуваємо в реальностях, яких,
нами годинником, календарем фіксованих.

ПОРАДИ

Чомусь вже так ведеться,
що поради шукають тоді,
коли терміновість появилась,
хоча вчиняють по своєму –
і це прекрасно є.

Поради дотримуються тих,
які є з мудрості людської
і тих, хто вже росте у них,
бо і вони шукають їх
Душами своїми,
а потім радяться з умом,
знаходячи компромісне рішення.

Ті, хто шукає поради
для оправдання дій своїх
в крилатих фразах
і в чужих думках,
чи в святих книгах,
то саме вони пригніченими є
від малесеньких невдач.

Тому відповідь кожен

має дати сам собі,
бо у нього можливості є усі,
щоб ці знаннямати.

ЕНЕРГІЯ РОДУ

Душа – це енергія родова,
це і є наші батьки і далі,
а наші дії досить часто
стикаються в ситуаціях життєвих
в невідповідності духовного ядра
зтим надбаним суспільним,
якому нас з дитинства вчать
наші батьки і середовищеусе.

Бо покоління старші дітей своїх
перевиховують неусвідомлено,
бо і вони ненавченими є
і цим гальмують розвиток
і нарощування енергій тих,
які позитив в майбуття несуть.

Тому скажемо батькам,
що саме вони мають дбати
за вирощування енергій родових,
бо вони основа щастя і достатків
і зовсім не батькові можливості і статки.

СВОЄ

Життя - це рух.
Хтось мізками ворухить в ньому,
а хтось - хлопає вухами.
Ось так чогось ведеться,
що кожному своє дається
і в цьому хаосі життєвім
кожен свою місію несе.

Та чогось нас манить
міраж тих мрій і бажань,
якими будуюмо свої посади й замки,
хоча вони не по силі і карманах наших.

Так, ми надивилися життя багатих
і воно, нібито, найкраще,
та не завжди воно й таке
буде для нас кращим.

Бо в пошуках багатства й щастя
неминучими є й нещастя.
І треба зрозуміти всім,
що найкращим є саме те,
яке потреби покриває
і день при дні спокоєм
і умиротворенням нас покриває.

І ми такої ж думки
і такі ж у дії,
бо радість інших
будить і в нас надії,
що кожен умом свідомим
приймемо своє, як найкраще.

Хочеться тепла краплину ще,
то перш подякуймо за те, що є
і поміркуймо розважливо,
чи дійсно в ньому потреба є.

ГОБЕЛЕНИ ТЧУТЬ

Так, по-вагу можна заслужити,
чи купити, продавши
якості духовні свої,
а шанують все таки
за довіру й доброту.

Довіру не завойовувати нам треба,
бо і вона приходить у життя наші
від доброти й справедливості.
Тому вони й живуть в роду віками –
дідусів, бабусь давно нема,
а шана до правнуків поспіша
за їх добрі й мудрі діла.

Слава – це марнота суспільства,
це маска публічна,
яка бува одномоментнопропада,
бо істинне визнання при житті
приходить до людини
за її доброту і талановитість.

Ці якості завжди
ходять поряд, ніби сестри,
а біля них мудрість й милість
гобелени любові тчуть.

Хоча й ненависть, заздрість і іже...
є повчальними підказками усім про те,
що ми щось в житті творимо не так –
потрібно мінятися самим.

Ах, щастя, щастя –
так хочеться усім,
то навчаймося в таких
і на підказках своїх
гобелени ткати
на все життя своє
для роду і Творця.

МИ ЖИВИ

Саме так. Створив собі імідж:

позитивний, чи негативний,
то він із нами все життя іде;
збудував будинок собі з любов'ю,
то завжди поспішатимеш туди,
бо нас енергії такі,
які посилаємо ми
і приводять періодично
на місце радості,
чи на помилки при житті,
а то і залишаємо потомкам,
коли розуму нема, щоб виправити.

У природі також так:
живе до живого горнеться,
то й людина має розуміти,
що саме ми й живі,
поки присутніми є в житті.

Кожен у житті зустрічає щастя –
хто приймає, хто мимохідь зиркне,
а хтось і не зважає, бо спішить.
Воно завжди порядє,
і можливості у кожен має
його узріти і прийняти
у свої дії на життя.

Навіть у різні пори року
і години дня,
а то бува
і серед ночі,
щось хороше
та присниться.

І не ловімо його за хвоста,
а приймімо з усмішкою і в подяці,
то воно в наші очі зазирне
ранком наступного дня...

А ця ознака із самісінької ночі
просилася до нас настроєм хорошим,
як початок щасливого дня
у всі хороші діла...,
то приймімо
і славословімо...

ЗАДУМИ ТВОРЦЯ

Коли є енергії позитивні,
то там завжди життя присутнє,
бо життя задумане Творцем,
як умова для росту
і розвитку духовного ядра
в усьому живому,
видимому і невидимому.

Хоча людський ум
часто ототожнюється ним,
як присутність у житті Диявола,
на основі нереалізованих бажань
і тих негараздів і проблем
у цій повсякденній суєті,
який, ніби, саме так
не дає у радості нам жити.

Так хочеться життю радіти,
так хочеться його якості пізнавати,
та кожен раз ми заходимо в тупик,
бо не знаємо ніц,
як їх у своє буття зазвати.

Саме цього
ми маємо навчатись,
саме воно до нас
устремлінням цим стучить,
а ми й не знаємо азів
і як це все почати...

Починаймо з доброти,
то саме тоді вона
і приведе в життя
ці якості святі.

А Творець задумав,
щоб цей ум
був для Душі помічником,
був свідомим в словах і діях
при організації потреб людини.

Збирачі і носії задумів цих
у проголошуваних, писаних знаннях,
а це духівники, істинні вчені, письменники...
і посилаються вони в місцевості,
де найбільша потреба в них.

Сама їх присутність допомагає
оточуючим при контактах прямих
отримувати духовні якості
в потоках енергетичних спільних.

При почутому, при прочитаному слові
не є перешкодою для отримання якостей цих,
якщо ми вже приймати готові їх,
бо ми життями йшли до зустрічей таких.

Це писане слово
всього навсього є
дорожнім знаком при житті,
що стоїть на нашому шляху
в пошуках істини і правди.

ПРАВДА І БРЕХНЯ

Наша брехня очевидна завжди,
тому що у правди є спосіб
назовні виходити.

Брехня підступна
і завжди водить за собою
гнів, гординю, заздрість,
підступність, каверзи, зло
і уйму гидот інших.

Її підтримують інші
такі ж брехуни,
бо вони один одного відчують
і один одному допомагають
у своїй подібності,
у цьому духовному злі.

Тому нам бабця говорили,
коли ми були іще малими,
що брехнею увесь світ обійдеш,
та додому дороги уже не знайдеш.

Є над чим подумати,
читаючи ці рядки
і маємо іще час,
щоб свій спосіб життя виправити —
і ми зовсім не говоримо
про конкретику у єстві,
бо багато з нас не є святі.

Словами, написаними раніш,
а також цими
ми бажаємо застерегти
і пам'ятати завжди,
що одним одна
малесенька брехня
починає виростати
в нашому умі, у наших діях,
а потім і залишиться у нашому житті,
бо ми її ховаємо в собі,
періодично приєднуючи до неї
все нові й нові побрехеньки і обмани,
обіцянки і неправдиві плітки.

Так вони заражають нас,
дорослих, і все те,
що біля нас живе,
і діточок своїх,
хоча розуміємо,
що неправдою такою
наповнили життя
і весь смисл

своєї брехливої поведінки,
та все ж деколи нас
мучать докори сумління
і ми цим гніваємося в страху,
коли і нас починають обманювати
наші рідні дітки,
а вони ж цього навчилися у нас...

Що ми плодимо, батьки,
чого ми не відходимо від брехні,
долучаючись до справедливості,
чого не маємо сорому за брехню
і в той же час брехуна не зупиняємо???

Одного разу правда відомою стане,
і енергіями життя цінними
ми свій путь не вистеляли,
залишивши собі, дітям і онукам
ці енергії в роду,
та і в пам'яті суспільній,
коли й нащадків наших
із за нашої брехні
брехунами будуть називати.

Що ми брехнею до-ся-гнули,
чи ми радість маємо з того,
чи ту підлу зловтіху???

А ми ж усе життя
витратили на брехню,
то тепер просимо усіх
не втрачаймо ні хвилини
на ці брехні нещасливі.

Час, втрачений на брехню,
втрачено остаточно.
А від брехні ще ніхто
не став щасливим,
бо це неможливо.

Брехня може дати
тільки видимість «радісної» зловтіхи,
вона не може по своїй суті
справжнього щастя творити.

Справжнє щастя –
частина істини,
бо людина щаслива
від правди, від справедливості.

Будьмо щирі в розмовах-діях
і зрозуміймо лихо від брехні,
то благодать потече у нашому житті.
Будьмо справжніми
і будемо щасливі.

Створюймо умови
для щастя собі і іншим,
то тоді й брехня зникне,
бо для щастя нема причини—
воно просто є
і ним кожне життя цвіте.

Щастя - прояв правди.
Там, де правда - діє щастя.
А до правди завжди
кожного спонука
наша доброта свята.

ПИТАННЯ

Коли у нашому житті
виникають питання
самих себе і тільки до себе,
то це свідчить,
що ми прозріли,
що ми пошуки почали
істини святої
і цим мудрість
приходить в наші дії.

Для чого ми живемо
і спостерігаємо в собі,
і спостерігаємо навколо
той гнів, гординю, зло...?

Лиш інколи бачимо в інших,
або відчуваємо в собі
ті хвилини радості,
та все ж не бажаємо
вирощувати нові,
щоб далі поширювати.

А ще ми бачимо смерть батьків,
то і це ще півбіди,
коли є дорослими самі,
а от біда велика, коли приходить нам
бачити смерть своїх дітей.

Хоча того й не знаємо
і також не вивчаємо,
як мудро до своєї смерті підійти,
бо все таки фінал у ній.

Коли вже роками ми старі,
то саме життя, як і наближення смерті,
втрачають сенс, коли на одрі
ми не можемо сказати всім,
що життя чесно й гідно прожили.

Та коли згадати нам є про що
в тих діях позитивних,
які ми лишаємо по собі,
то тоді і смерть приходить
з подяками і радістю за прожиті дні.

Бо і ми жили з прекрасними людьми,
а все навколо навчало нас
творити радість і добро –
і той спів пташиний
при першій вранішній зорі,
і ціле поле смарагдів у росі
від перших сонячних промінців...,
як і ті зустрічі, діла
протягом дня і життя...

Любімо кожну мить життя,
допомагаймось у ньому,
творимо позитиву нім,
для всього живого
і будьмо благодіяльним.

Якщо ми постали перед фактом,
що нам необхідно зробити в суспільстві те,
чого, як ми відчуваємо, зможемо уникнути,
бо зробимо погано і на коду всім,
то, перш за все, ухилимося від цього.
Коли ж уникнути неможливо,
тоді спробуймо виправити помилку
і саме благодійністю.

Для чого ми живемо?
Щоб вчитися при житті
творити смисл нашого буття
з тим устремлінням до пізнання
любові, довіри і доброти
у собі й до інших.

Бо ми на це здатні.
То, мабуть, краще
творити радість,
ніж плодити зло і війни.

Коли цю істину святу
пізнає людство все
і прийме, як правило,
як умову всіх дій своїх
во благо собі і іншим,
то це і є відповідь
на всі питання у вірші,
на всі питання у житті.

НАСПРАВДІ

Насправді, якщо ми розслабляємося,

то ми будемо присутніми в цей час.
Спочатку, коли ми розслабляємося,
то минуле спрямовується на нас.
Все, що ми придушували,
все, чому ми не дозволяли піднятися
до самоусвідомлення від душі;
все, чого ми уникали —
воно спрямовується на нас,
бо воно й раніше приходило
із потреб у певний час.

Коли ми розслаблені,
то двері ума й Душівідкриті
і духовні якості можуть входити
в наш життєвий простір з Космосу,
з навколишнього середовища.

Все це завжди хотіло з'явитися
перед нашою свідомістю,
в наших словах і діях,
але ми не дозволяли,
ми не бачили із за суєти.

Тепер, коли ми не утримуємо,
воно спрямовується, щоб проявитися.
Саме з цієї миті
ми готові у майбуття ступити.

Але це не буде тривати довго,
бо прийде багато з минулого
подавлених думок про майбутнє.
А що нам робити тепер?
Спочатку буде хаос в умі.
Потрібно розслабитися
і спостерігати хаос...

Це цілком природно...
і визріє уважність й бдіння.
Тоді прийде й розуміння
цього вислову мудрого —
живи тут і сьогодні,
бо саме воно
дароване нам Творцем.

ПОПЕРЕДНЄ

Так чи інак,
а ми пам'ятаємо минуле.
Все попереднє життя
формує нашу поведінку,
коли у наших перших роках
не закріплений фундамент істинний.

Хоча кожна ситуація
при розважливості нашій

здатна діяти у всьому
із основ справедливості.

Тому відомий заклик:
роби усе в житті для інших так,
як хочеш того собі від інших
є актуальним і сьогодні.

Воно і врівноважує
наші потреби і бажання.
Тоді б не було б заздрощів,
тоді й гординя не рвала сімейні вузи,
тоді й подяки ми творили,
бо ми теж на них здатні.

Та ці слова для того,
щоб ми його зрозуміли –
що воно для нас дало
і чи допомагає краще жити.

То і думки такі,
а за ними переосмислення
дають можливість у житті
свою поведінку змінити.

Бо з роками ми
набуваємо досвід, мудрість
і саме з ними
ми й шукаємо істину.

Саме вчинки такі
показують нам і вам,
що нас правильно навчили
наші батьки й оточення їх.

Тому благодаруймо
за таке чудесне розуміння,
яке легкоту несе у наші дії
і тому ми є щасливі.

БІДА

Літературні конкурси в країні
все таки комерційні
і автору потрібно завжди
наперед віддавати мзду.

А де спілчани і їх керівники,
де культпрацівники,
чому держава в сраці,
коли по обов'язку вони
не вишукують таланти
і не виставляють шедеври їх
на конкурси такі,

щоб спільно людям слова донести?

Тому вони й мало читають,
бо фактично і не знають
своїх піїтів-духівників
сповідальників націй.

Та як прикро на Душі,
коли ці вірші
про Духовність святу
на торжище виставляти,
змушуючи поета
дияволу Душу віддавати.

Як може такий вірш
проходити процедуру таку
і такою енергією смердіти,
яка все ж прилипа
до чудових творів
діями такими...
Кому вони потрібні?

ХТО МИ?

Хто ми такий,
щоб проголошувати істину?
Хто ми такий,
щоб повчання людям слати?

Ось так запитали себе ми
у дні перед збором хлібу
і сказали самі собі:
«НІ-хто і замовкни одвіку!»

ПИШУЧИЙ МЕСІЯ

Можливо доживу
до днів тих,
коли умом відійду
від потреб суспільних
і своїх,
то віддамося сповна
без обмежень
простору і часу
тим справам і творінню,
на які нас
Дух святий благословив.

Можливо, вже буде зима
і цих два місяці пробіжить,
а ми відстрочимо те слово «НІ!»,
щоб в місії далі рости.

Тоді носитимемо з собою блокнот,
щоб народжені декілька мрій-слів
записувати для майбутніх віршів,

щоб пристрасті життєві
не плодили бажань —
палити рукописи готові.

Тому й писатимемо слова і повчання
і самі ростимемо з ними,
щоб місію свою пройти сповна,
будучи пишучим месією.

Душа знайде те тіло і той ум,
коли й сама прийнятою буде
в лоно святого Духа,
щоб спільно Душі всі
у всьому живому гріть
правдою й довірою істини святої,
яка є вічним джерелом життя
у Всесвіті великім.

РУХ ЕНЕРГІЙ

Слово до слова і твориться розмова,
а там гомін піде від села до села
і так країна загомонить
про ці якості прекрасні,
на яких світ стоїть.

А за ними народжується енергія діла,
яка теж поширюється ось так,
як спосіб, як метод
до змін хороших
повсякчас і всюди.
То хай вчаться люди
на підказці такій,
бо тільки діючи ми здатні
цей світ на краще міняти.

Ось так діють енергії світу,
а ми, відносимо їх до позитиву,
хоча люди піднесли цей позитив
і дії їх, як якості духовні,
а це звичайний рух енергій таких.

Так, вони чисті й світлі,
тому люди у традиціях своїх
і назвали їх —
Дух святий.

Тепер же в часи розвитку науки
і матеріалізованості пізнань
поряд з відсталістю релігій
цілком логічно слід
визнати цей процес,
як рух енергій таких
у Всесвіті великім.

На пошуковців таких
причепили ярлик: атеїсти...
Як же так...
Вони ж не проти життя,
а навпаки – пошуковці і пізнавачі
життєвих істин.

Бо слово АТЕЇСТ
має в собі суть і зміст:
«А (проти) – ТЕО (БОГ).
БОГ – є життя в цілому»,
тому приймати цей ярлик,
як абсурд нема потреби.

Так і саме слово БОГ,
як зміст і суть
в розумінні джерела
якостей духовних
не підтверджується фактично.

Воно містить у собі
весь позитив і негатив
у нашому житті
в якомусь дивному переплетенні,
та ще й так,
що радості в житті досить мало,
а негаразди й проблеми
майже кожного ламали.

Тобто всі послання
і прохання всі
ми скеровуємо до ЖИТТЯ,
а в результаті все буде так,
як і було,
бо досить мало
ми скеровуємо зусиль
протягом життя
для покращення умов.

Бо щоби щось отримувати в житті,
то маємо зусилля прикласти ми.
Якщо позитивні наміри,
то і результат буде такий;
якщо ми закладаємо у дії
енергії негативні,
то і результати будуть плачевні.

Тому значимим є,
які слова говоримо ми,
бо й подібні за ними дії.

Вже прийшла пора
визначитися на Землі усім
про джерела позитивні

і про можливість облаштування взаємин
між людьми і всім живим
і визнати віджилість
всіх релігій традиційних
і всього того,
що вони несуть в людські уми,
забруднюючи їх хламом непотрібним.

Ми сьогодні вільні у виборі своїм,
то краще приймати рішення розумні,
а не читати міфи і очікувати від них дій.

Сьогодні в світі достатньо знань,
щоб кожному зрозуміти можливості свої
і від потреб жити,
маючи здатність життя свої
на краще змінити,
або й далі з усіма
барахтатися в сучасній політиці
з релігійними політиками в спілці.

Пора навчитися жити гідно й вільно,
справедливо й відповідально
з потреб реальних,
чи зі здатністю мінятись.

А МИ
А ми,
читаючи ці вірші,
здається, що їх писати здатна
лишень щаслива людина.

Чудовим віршем ми
підійшли до труби,
що грає розважальний вальс
і марші стройові,
і ті сонети прощальні,
бо так чогось в житті,
як і в природі
все зразу є,
а то і чергу витримує.

Прийде весна впускаймо
і осені порадіймо,
бо то все дні
в нашім прекраснім житті.
Можливо іншого такого
ніцнемані в кого,
а, можливо, всі
ось так ідуть в житті
і тільки в поета
найбільше заболіла
його Душачутлива,
що так вміло оголосила

свій сум у цій порі.

ЖЕБРАК

Ой, на цьому боці
загубив я спокій,
коли вірші почав писати,
то маю і слова відповідні підбирати.

Бо тут і відповідальним є поет
за радість, доброту і зло,
яким насичене суспільство,
то і слова мають нести злет.

Бо має подивитися навкруги,
подивитися, що робиться всередині
у кожного по окремої і загалом,
а потім показати путі,
якими можна йти,
щоб радість, щастя творити.

І, ніби, у житті все мав,
та коли перейматись став
духовним станом інших,
то врівноважуючі енергії світу
поставили умову – жити із потреб,
а весь позитив покласти у вірші,
щоб іншим їх донести.

Тепер нема коштів на видання,
та радості немає меж,
що народжуються такі слова,
яких чекала кожна жива Душа.

І тепер ми, ніби, жебрак,
бо можливостей поширювати слова
все таки нема...,
та Душу не поміняємо на п'ятак.

Шкода, що "корівники"
не розуміють своїх народів,
хочаці рядки віршів,
які Творець
шле через поетів
своїм народам
є енергії невмирущі –
вони живими є,
і вони є здоровим тим
Духу нації корінням,
від яких відростають
нові велети слів.

Душа, що визріла давно
знову внас запіла,
як заклик: просипаймося люди,

бо ми сліпі умом й незрячі,
Душамипригніченими є,
то пора нам браття
на краще у всьому мінятись.

БО ВОНО НЕ НАШЕ

Ця втомлюваність чудна
якоюсь нам невідомоює,
якби притаманною фізичній,
чи втомлюваності нашого ума.

Можливо, із-за того,
що ми думаємо багато
над реалізацією місії,
над передачею іншим знань,
які відкрилисянам.

Вони й відкрилися,
як давно відомі і знайомі.
Це і є наша місія в житті –
писати і поширювати.

Нам би далі творити
думки в книгах ці –
це істинно наше.
До цього і Душа лежить.

Та лиш чорновики лежать
і деколи мішкамигорять,
бо видаватися не здатні,
не здатні і на конкурси завітати –
бо воно не наше...

ПРОГНІВИЛИ

Тяжко на Україні всім,
страждає люд й природа,
а люди ремствують уже на Бога,
то воно й по адресі тій.

Бо БОГ – є усе, що є,
а так як люд є його частина,
то і вона діями своїми
реально його прогнівила.

Уже не творять якостей хороших
у взаєминах своїх,
а тільки заздрощі і злість
у всіх словах і діях.

То як же не гніватиметься Біг,
коли людство віками творить гнів,
ступивши на цю стезю від Адама і Єви,
коли й зробили перший «гріх».

Прогнівили іще тоді,
коли християнство прийняли,
утративши навіки
любов Творця до нас,
бо ми іще тоді
продалися корисливим умом.

Тепер же ми уже
байдужі до всього є
і як ті без розуму вівці
бредемо в апатії своїй
до знаменитого урвища.

Та життя, на жаль, чи з ним,
все ж продовжиться й без них.
Бо пора, брат, пора,
перестати плакати,
а братися до творіння
любові і доброти,
щоб відродити рід,
націю й нарід...

РУЙНАЦІЯ

Люди говорять часто,
що в житті чогось руйнується
так боляче і гірко саме те,
що ми найбільше любимо.

Руйнація відбувається все ж
не із-за нашої сильної любові,
бо коли руйнація є, як факт,
то це не була і не є любов.

Це є наша пристрасть
володіти усім тим,
що нам подобається,
або нас влаштовують у всьому
такі відносини суспільні.

Ми не хочемо втрачати
таких речей, відносин
і в жадібності своїй
намагаємося будь якими способами
таку уже "власність" утримувати.

При неможливості втримати,
починаємо гніватись,
злобитися і воювати,
руйнуючи все те,
що було прекрасного між нами.

«Як сказали тато,
то так по маминому й буде».
І вустами маленької дитини

істина заговорила.
Але часто у житті
і чорт не розбере –
де і коли тато говорили,
а де й коли хотіла мама.
А саме головне для мене,
дитини улюбленої,
щоб вони мене
і одне одноголюбили,
то тоді я нічого не скажу і нікому,
бо істинна любов восторжествувала...

МОЛИТВА - ЯК РОЗМОВА

Молитва, як розмова,
як творення енергії слова,
бо є вісім мільярдів людей
і лиш деякі мають здатність цю –
творити і задоволеним бути
результатами творінь своїх.

Є такі творці і серед усього живого,
є вісім мільярдів дерев
і серед них лиш деякі
мають здатність
милувати око красою
і то лиш тих,
хто здатність має бачити це чудо,
хто здатність має цим чуттям
підживлювати енергіями позитиву
той позитив краси дерева такого.

Не все так просто в світі цім
і все так просто і доступно
при чистоті своїй.
Подібне притягується подібним.

Так вони шукають собі подібне
і об'єднуються цим теж
не залежно від того,
що несуть собою у цей світ –
чи то доброти, чи зло і заздрість.

Бо способи і методика у них одна –
у здатності єднатися.
І в цьому наша помилка людська,
що ми, як людина, іще не здатні,
до об'єднання якостями позитивними.

То чи не прийшла пора
здуматися людині,
що для покращення умов життя
вона має повсякчас і скрізь
по можливостях своїх
творити будь що в позитиві

і настільки наскільки здатні,
бо енергія творіння не зника безслідно,
а її суть і зміст потребуючого знайдуть.

Тому енергія слова
є матеріальною теж
і вона цим має здатність
на все живе впливати —
комусь допоможе,
когось оминє,
а декого штовхне,
щоб «закрутилися» мізки
у нашій голові,
або й порадуємо ми
за прояви її
і енергією такою
додамо їй швидкоплину
у пошуках адресата.

Нема випадковостей у світі,
та людина не бажає пізнавати їх
і лиш одиниці дбають
про врожаї, про воду прісну,
про збереження землі, Землі
і про те, щоб вистачало кисню
для дихання і процесів фізіологічних,
які учасниками життя є.

Тому не можна сказати однозначно,
що тільки енергія сонця, повітря і води
є джерелом основним
для життя і росту в нїм.

ДЖЕРЕЛО ОДНЕ

Так, енергії світові
теж мають джерело
і яке теж якимось чином
поповнюється ресурсами безперервно.

А коли слабшають вони,
то це відчувають споживачі.
Та суть у тім, що людство все,
як і все живе і є
чинником і енергіями тими,
якими і наповнюються джерела —
чи то енергії позитиву,
чи енергії негативу.

Однак і небезпекою великою для них
є та відмова і та відчуженість,
і та звичайна байдужість,
які все ж енергії беруть,
та чомусь нові не віддають.

Не творять нових
і в результаті застій-криза,
в якому нема активного руху –
і так помаленьку помирає все,
починаючи смердіти і дією такою
наближається до негативу.

Байдужості сьогодні так багато,
а енергій позитиву так малувато...
Тому потреба є велика
змінюватися в усьому й усім.

Джерело одне
і його носій усе живе,
хоча і інші беруть участь
у цьому круговороті,
як умова, чи наслідок
у русі енергій світових.

ЗДАТНІСТЬ ЄДНАТИСЬ

Творцем, Богом, Дияволом
і іншими словами,
тільки людство обумовлює те,
про що саме, майже, нічого не знає.

І ще більшість з них
не хоче знати енергій тих,
які обумовила в словесах цих.

Тепер ми знаємо із вами,
що добрі енергії гуртуються
своїми енергетичними носіями
і своїми енергетичними полями,
які є навкруг носіїв таких.

Єднатися і єднатися
на позитиві нам треба,
а для цього слід
виращувати кожному в собі
до єднання здатність.

Здатність – це знання і вміння.
А зробити перші кроки до єднання,
то потрібно заздрощів, зла,
гордині, гніву, жадібності й осуду
позбутися у всіх діях...

І тут уже свідомо всім
потрібно покаятися
в помилках минулих,
і прощення попросити,
і самим усім простити,
бо саме такі дії
дадуть можливість

негативу позбуватись.

Це є умова і основа,
щоб ми здатними були
на позитиві об'єднатись,
то починаймо всі
доброту завжди
і скрізь творити.

Ось так хороші енергії в позитиві
мають здатність собою єднатись.
Нам єднатись потрібно
не соромлячись малості своєї,
але ми вже знаємо,
що саме краплини творять океани.

ЗДАТНІСТЬ ПОШИРЮВАТИ

Чуючи спорідненість духовну,
то і просимо в цій місії просвітницькій
лишити по собі слід свій
на щастя людям і планеті всій.

Пишемо під прихованим ім'ям
і не шукаємо слави світської,
але в покликанні своїм
вважаємо за потрібне
залишити слова на папері
і на сторінках в інтернеті,
щоб декого збудити
для прийняття простоти і краси
у цей світ прекрасний.

В цьому намірі просимо усіх
поширювати те, що грає
прекрасну музику
на струнах Вашої Душі,
бо саме для цього Творець
і дає поетам такі таланти,
щоб вони могли
іншим освічувати шляхи,
які шукають щастя й правди.
То допоможемо їм.

Дійсно, досить часто
приходить думка,
що поет - є лиш графіт,
який слова чудові
виводить на папір
стовпчиками тими
такі речення чудні
і думки якісь нові,
які кличуть кожного злетіти.

Бо саме творчі люди

є тим ядром Духу на Землі,
яке і є тими краплинами його,
що формують духовний океан
Всесвіту цього.

Бажаємо творчих успіхів
в такій потрібній справі поетичній,
яка нашими руками
не дає духовності у нас померти.

Благодаруємо за такі слова,
які поети пишуть для світу
і які багатьом потрібні
в розумінні життєвого змісту.

Деколи стрічаємо таке
талантище прекрасне,
що одну мить життя
в доброті і красоті
здатне коротко описати...
Таких читаєш і відпочиваєш.

сайт <http://mikolin.com.ua/>
e-mail: sergiymikolin@ukr.net
сторінка на facebook(Сергій Миколин)
сторінкагрупи «СвітДуховності» на facebook
сторінкагрупи «Філософіяжиття» на facebook

ОГЛАВКИ ВІРШІВ

А СЛЪОЗИ НЕ ТЕЧУТЬ	2
ДУША – ЗЕРНО	5
ВІД УМА ВІДЙТИ	6
БАЧЕННЯ	8
КОХАННЯ	9
НЕ ПРОСТА ШТУКА	10
ПОМИЛКА	11
ДОБРО ТВОРИТЬСЯ У ТИШІ	13
ЗУПИНІМОСЯ НА МИТЬ	14
СЛІД ЛИШИТИ	14
ЗІРКИ	15
ПОЗИТИВ	16
ВЕСЕЛКА	16
ТВОРЕЦЬ І ДУХ	17
КОПІЯ	18
ЄДИНЕ	19
ІЛЮЗІЇ	19
СТРАХ	20
ІНФОРМАЦІЯ	21
АЗИ	22
ЖИТТЯ НАВИВОРИТ	24
НЕБЕЗПЕКА	27
ЧУТИ ДУШУ	29
СМАК ЖИТТЯ	29

ЖИТТЄВИЙ ПРОСТІР	30
ДІЯ ВЧИТЬ	30
ЦІ СЛОВА ДЛЯ ВСІХ	31
ПОШИРЕННЯ	44
СПОГАДИ	44
СМИРЕННІСТЬ	45
БЕСІДА	45
ОДНА РОДИНА	46
ЗУСТРІЧІ	46
ЕНЕРГІЇ ЖИТТЯ	47
МІЦЬ РОДУ	47
ХТО НАВЧИТЬ	48
ПОЛІТИКА	50
СИРІТСТВО	51
ЗАГРОЗИ	51
СЛОВО	52
ІРЖА	52
НЕ ШУКАЙ	53
ЗАЦВІТАЙМО	54
БЕЗ НАЧАЛА І КІНЦЯ	54
ПОЧИНАЙМО ІЗ СЕБЕ	54
СКРИВЛЕНЕ ЩАСТЯ	55
ЗВ'ЯЗОК ПІТІВ	56
ДИТЯЧИЙ СУМ	56
СУМ ДОРОСЛИХ	57
ГІДНІСТЬ	61
РІВНІ І НЕРІВНИЙ	63
ТОЙ, ХТО ПІЗНАВ	63
МІСЦЕ	64
КВІТКА	64
МИ РОДИНА	64
ЩАСЛИВОГО ДНЯ	66
МОЖЛИВОСТІ	66
МІСЯ БУТТЯ	66
ЗУПИНКА	67
ПРОСТО	67
ЕНЕРГІЯ ДУМОК	68
ПОРАДИ	68
ЕНЕРГІЯ РОДУ	69
СВОЄ	69
ГОБЕЛЕНИ ТЧУТЬ	70
МИ ЖИВІ	71
ЗАДУМИ ТВОРЦЯ	72
ПРАВДА І БРЕХНЯ	73
ПИТАННЯ	75
НАСПРАВДІ	77
ПОПЕРЕДНЄ	78
БІДА	79
ХТО МИ	79
ПИШУЧИЙ МЕСЯ	82
РУХ ЕНЕРГІЙ	82
А МИ	82
ЖЕБРАК	83
БО ВОНО НЕ НАШЕ	84
ПРОГНІВИЛИ	85
РУЙНАЦІЯ	85
МОЛИТВА – ЯК РОЗМОВА	86
ДЖЕРЕЛО ОДНЕ	88
ЗДАТНІСТЬ ЄДНАТИСЬ	88
ЗДАТНІСТЬ ПОШИРЮВАТИ	90